

Владимир Василиев
Космически рицар

ПРОЛОГ

Когато всичките четири космически изстребителя на неприятеля се построиха за атака, Теди разбра, че трябва да скача.

Вдясно от него се виждаше грамадата на най-близката планета, а наляво във верига се проточваха пеломенските изстребители. Беше невъзможно да им се изплъзне. Ако атакува, ще удари един от тях, а може би и два. Но докато се усети, останалите като нищо ще запалят неговото корабче. Ужасно положение...

Някъде немного далеч, на два-три парсека, вече второ локално депоноши се водеше една от обичайните погранични битки – ескадрата от изстребители на Пеломен се сблъска с два крайцера на Хобарт. Както винаги, нито една от страните не можа да нанесе на противника някакви сериозни загуби и боят се водеше на ниво вяла размяна на лъчеви залпове. Ловките изстребители бяха дяволски маневрени, което им позволяваше лесно да избягват ударите, затова пък тежките туловища на крайцерите имаха неизмеримо по-голям енергиен потенциал. Те издигнаха плътен силов щит, в който се разбиваха слабите убождания на изстребителите.

Теди и още трима пилоти на същите малки катери, както „кречеталата“ на Пеломен, се връщаха към базовите станции на крайцерите, когато срещу тях внезапно изскочиха седем неприятелски изстребителя. Боят беше мълниеносен и макар че успя да запали един пеломенец, Теди, докато се обърне, остана сам срещу четирите оцелели „кречетала“. Те преградиха пътя му, притиснаха го към планетата и се готвеха или спокойно да стрелят в него от близко разстояние, или да го пленят. Иди, че разбери кое е по-доброто.

Тогава Теди реши да плюе на всичко, включително и на своя катер, и да скача. Той имаше обикновен атмосферен парашут /всичките му приятели знаеха, че е под седалката му не за друго, а за оригиналност/. Съдейки по всичко, планетата бе от земен тип... Струваше си да рискува. Само едно го смущаваше – как да напусне катера и да навлезе в атмосферата пред очите на четворката изстребители? Нищо не им струваше да го застрелят.

Теди бързо навлече аварийния комплект, за всеки случай притегна лазерния меч върху ръкава си и се тръшна в пилотското кресло. Ръцете му зашаваха по пулта и корабчето живо обърна нос към „кречеталата“.

Първата му работа бе да издигне пред себе си „огледало“ – силов, практически непробиваем щит, чийто единствен недостатък беше ужасната му енергоемкост. След десетина минути той ще погълне цялата енергия на катера, дори светлината в кабината ще угасне. Но на Теди не му пукаше – смяташе през това време да се измъкне достатъчно далеч. Изтребителите сигурно ще изчакат, докато не му остане нито един килоерг, и това ще му даде необходимата отсрочка. Като превключи управлението на дистанционен режим, той въздъхна, изолира аварийния комплект от машината и отвори люка. Зад блещукащото „огледало“ пеломенците няма да го видят.

Измъкна се навън, хвана се за обтекателя и се добра до шлюзите. Аварийният комплект – нещо като дебела пластмасова жилетка – създаваше около тялото му тънка защитна обвивка, снабдяваше го с кислород и поддържаше температурния режим. На пръв поглед с нищо незащитената глава на пилота и особено голите му ръце изглеждаха нелепо в околопланетния вакуум. Но нима старите скафандри бяха по-добри? Недодялани, грамадни и ужасно стесняващи движенията.

Стискайки в ръце пулта за дистанционно управление, Теди с всички сили се отблъсна от кърмата и започна бавно да пада към планетата. След като се отдалечи на безопасно разстояние, той включи двигателите и неговото корабче, кашляйки, подскочи срещу пеломенските катери. Както и очакваше, те не искаха да си хаят зарядите и започнаха бавно да отстъпват, решили да изчакат, докато „огледалото“ изсмуче цялата енергия на противника им и го направи беззащитен. Теди не виждаше всичко това, пречеше му собственото „огледало“, но се досещаше.

Засега нещата вървяха добре. Той запокити пулта за дистанционно управление някъде встрани от съзвездие Змееносец и съсредоточи цялото си внимание върху планетата. Тя приближаваше, но това не се забелязваше. Ако не бяха отдалечаващият се катер и индикаторът на гравитационното поле, Теди щеше да мисли, че просто виси близо до нея.

След около дванадесет минути далеч назад избухна пламък – пеломенците запалиха катера му. Теди въздъхна.

Решили, че са си свършили работата, изтребителите бързо се магнаха. Те така и не забелязаха Теди. Вече му предстояха само скучни осем-десет часа, докато се спусне на повърхността на случайно попадналата му планета.

През това време на няколко пъти заспиваше, а когато се събуждаше, планетата се оказваше все по-близо и скоро огромното кълбо вече не можеше да се обхване с поглед. Пухкавите планини от бели облаци

бяха приятни и много му се искаше да ги пипне с ръка или дори да ги близне. Кой знае защо, той си представяше, че те непременно са сладки.

Към края на четвъртия час забеляза дупка в облаците. Долу се виждаше океан. Или море. Така или иначе – вода.

Теди се ужаси и изруга. Когато скочи, не предвиждаше такава възможност. От само себе си се разбираше, че щом се спуска на планета, ще попадне на суша. Беше пропуснал факта, че на планетите има морета. Аварийният комплект няма да допусне да умре във вълните, но е твърде тежък и просто ще го повлече към дъното и кой знае дали ще може да се добере до сушата. Няма да го намерят, дори ако сигналът на предавателя пробие водата.

Оставаше му да се надява, че океанът е само отляво, а под него е материк. Или макар остров. С тази надежда и с черни мисли в главата Теди потъна в пухкавите облаци. До повърхността оставаха около четиридесет километра. Започнаха да го подмятат въздушни потоци. Ветровете не бяха по-силни, отколкото на Земята или на Хобарт, но не бяха и по-слаби.

След дълги минути в мъгла той се измъкна от облаците. Под него се плискаше все същият океан, но съвсем близо започваше суша – очевидно континент. Вятърът, не особено силен, духаше под малък тъгъл от морето към сушата и това беше много хубаво. Щом усети порива, Теди моментално разтвори парашута – сега вятърът бавно ще го сваля към земята.

През това време се оглеждаше. Сушата все още бе далеч, но се виждаше, че досами брега стигаше гъста гора. Когато слезе по-надолу, забеляза град. Във всеки случай Теди реши, че е град. Но той оставаше далеч встрани и пилотът се надяваше никога да не го види – нямаше намерение да се пъха в работите на аборигените.

Въпреки цялото си старание Теди все пак не стигна до сушата за някакви си километър и половина. Той изстиска всичко възможно от вятъра и парашута, но просто не можеше да се приземи по-близо. Когато до вълните останаха около три метра, Теди откопча парашута, стегна се и като игла прониза водата. Откри дъно на седем-осем метра. Аварийният комплект го защитаваше от дълбочината не по-лошо, отколкото от Космоса, и засега единственото неудобство беше силното съпротивление на водата. Наложих да се движи изключително бавно. Теди се убеди, че парашутът благополучно е потънал, и плавно тръгна по дъното към брега.

Тези километър и половина се оказаха истински кошмар и го

измориха до крайност. Той се влачеше почти три часа, докато главата му се показа над водата. Някак си се добра и до сушата, но единственото, което можеше да направи, беше да се свлече на пясъка.

Щом си поотдъхна, Теди изключи аварийния комплект – условията бяха напълно поносими, а енергията трябваше да се пести. Въздъхна с пълни гърди – въздухът си е въздух. Той откачи предавателя, седна на пясъка и започна да вика базата.

И тогава някой го фрасна по темето. Много силно.

Първа глава ШПИОНИН

Теди простена и се размърда, съзнанието му се връщаше бавно, а главата му се цепеше от тъпа болка. Гората шумеше и се чуваха нечии гласове. С голямо усилие отвори очи. Над него се бяха надвесили две брадати муцуни. Вече бе започнало да се стъмва.

– Аха! Птицата се свести. Отнеси го, Бари.

Едната грозна муцуна се обърна и отиде до пламтящия огън. А другата – Бари, здраво мъжище, с лекота подхвана Теди, пренесе го до огъня и подпря гърба му до нещо твърдо, но какво беше то – пилотът не видя. Вързаха краката му, а ръцете зад гърба. Теди въздъхна меланхолично: „Благодаря, че не вързаха и краката ми зад гърба... Това не бих могъл да понеса.“

Ръцете и краката на Теди бяха отекли и много му се искаше да ги размърда.

Бари изкрещя нещо и около огъня се събраха седем души. Първата муцуна, очевидно главатарят, се казваше Херб. Той седна срещу Теди, а останалите се настаниха отдясно. Всичките седмина бяха въоръжени с мечове, ножове и още нещо подобно. Бяха облечени с добре ушити кожени панталони и куртки, а на краката си имаха меки ботуши. Някои бяха с шлемове.

„Изглежда, че са в рицарската епоха“ – с безразличие си помисли Теди.

– Ти магьосник ли си? – попита Херб. – Е, отговаряй, да те вземат дяволите.

Теди отрицателно поклати глава.

– Лъжеш! Нали те видяхме как правиш магии на брега.

Вероятно го бяха видели как се занимаваше с преподавателя. Но дали тази банда ще разбере какво е преподавател? Теди сериозно се съмняваше.

– Знаете ли какво нещо са радиовълните? – без особена надежда попита той.

Херб и Бари се спогледаха и вдигнаха рамене.

– Не ни залъгвай с твоите магьосничества! – Херб сърдито ритна Теди. В този момент отнякъде прозвуча пронизително разбойническо изсвирване. Всички моментално скочиха, грабнаха стоящите до огъня торби и побягнаха. Някой изсвири още веднъж и скоро се чува

несвързани гърлени викове и звън – изглежда, че бяха пуснали в ход мечовете.

Теди по неволя остана до огъня, тъй като беше вързан и се чудеше какво става. След няколко минути дотичаха хора, които по външност приличаха на Бари, Херб и на техните спътници. Само че тези бяха облечени в еднакви дрехи с чудновати хералдични знаци на гърдите. Някои се втурнаха след хората на Херб, а другите заобиколиха Теди. Важният човек, когото наричаха „господин офицер“, го попита:

– Кой си ти и кои са хората, които бяха с теб?

Гласът му беше властен, на Теди му се прииска да се смали. Той отвърна:

– Аз съм мирен пътешественик, а кои са тези хора – и аз като вас не зная.

– Лъжеш, куче! Ти си дахомейски шпионин, нали? Отговаряй!

Теди клюмна. На този едва ли можеш нещо да докажеш.

Офицерът почака малко. Теди мълчеше.

– На каруцата! Баронът ще се интересува от него... – изкомандва офицерът и няколко ръце подхванаха Теди. Онези, които се бяха втурнали след хората на Херб, се върнаха, дишайки тежко.

Теди реши – време е да свикне с мисълта, че е дахомейски шпионин. Беше му много обидно, че така глупаво се хвана в капана! Целия комплект, лазерния меч и главно преподавателя откъгнаха хората на Херб. Теди нямаше никаква възможност да извика помощ от базата, на всичкото отгоре стана и шпионин...

Влязоха в града едва по обяд. Обкръжаваше го висока, многократно кърпена стена. Прозяващите се брадати пазачи, накичорени с най-различно оръжие, моментално се изпънаха и замряха, като видяха предводителя на отряда, който залови Теди. Каруците – те бяха две, преминаха след конниците през подемните врати, пресякоха площада, изпълнен с пъстра средновековна тълпа, минаха през затънтени улички с бедни срутени колиби, през квартали с къщи, където живееха шо-годе състоятелни граждани. Центърът на града, както разбра Теди, представляваше замъкът на барон Рой, доста солидно на вид здание. Заобикаляха го стени и ров с вода. Каруците преминаха по подемния мост, който служеше едновременно и за врата, и влязоха в просторен двор. Конниците скочиха от конете, дотичалите слуги веднага ги отведоха. Двама здрави въоръжени пазачи свалиха Теди от каруцата и безцеремонно го повлякоха. Най-много го вбесяваше, че ръцете му бяха вързани и нямаше възможност да се бие. Иначе би се измъкнал от тази свита още в гората.

Захвърлиха го в тясна тъмна стая, която беше нещо като затвор. Цялата обстановка се състоеше от малка купчина мръсна слама. Мрачните грапави стени сигурно бяха видели много неща. Светлината едва се промъкваше през тясната цепнатина на тавана, висок почти четири метра. Когато масивната врата се затвори със сърцераздирателно скърцане и трясък, Теди се измъкна от сламата, където го бяха захвърлили с лицето надолу, изправи се и се огледа. Скоро очите му свикнаха с полумрака и той видя някои подробности, които не беше забелязал. В стената имаше зазидани метални скоби с вериги. В някакви вдлъбнатини на пода, покрити с ръждясали решетки, цвърчаха и сновяха нагоре-надолу плъхове. За пълнота на картината липсваха само нечий побелели от времето кости и черепи.

Много скоро отдалеч се чуа приглушени гласове, вратата се отвори с познатия вледеняващ звук и в килията нахълтаха същите двама пазачи, а трети стоеше отвън с факла в ръка. Изведоха Теди, прекараха го по коридор с множество врати от двете страни, а в дъното имаше стълба, по която трябваше да се изкачат. След като се помотаха още малко по различни проходи, се озоваха пред врата, покрита с чудновата релефна резба. Пазачът с факлата я отвори и вкараха Теди в просторна зала. По средата на нещо като трон седеше представителен мъж в богато облекло, лицето му беше важно и волево, макар че едното някак не се връзва с другото. Съдейки по всичко, това беше барон Рой. До него стояха неколцина велможи, а сред тях и онзи офицер. Малко по-далеч, заобиколена от няколко придворни дами, седеше красива девойка, която, кой знае защо, веднага ти се искаше да наречеш принцеса. В залата сновяха слуги и всички поред им подвикваха. Пред барона на колене стояха трима пленници също като Теди. Той се различаваше от тях само по това, че нямаше брада и прическата му бе по-прилична. Десантният му комбинезон беше много измърсен и приличаше на парцалите, с които бяха облечени тримата. Поставиха до тях на колене и Теди.

– Що за тип е този, Остин? – поинтересува се баронът и се поизвърна.

Офицерът, който плени Теди, се приближи до трона.

– Заловихме го на брега в Черната долина. Там вилнееше шайка дахомейци, струва ми се, пак хората на Херб Колайти. За съжаление всички се измъкнаха, освен този и часовете...

– За съжаление! – презрително изръмжа баронът. – Не можеш да научиш бандата си да воюва човешки!

Остин виновно се поклони.

- Ти дахомеец ли си? – попита баронът Теди.
- Не – прехрипнало отвърна той, – аз съм отдалеч.
- Откъде? Може би от Текондерога или от Каратинга?
- Не, вие не знаете тази земя.

Баронът се спогледа със заобиколилите го васали и се закиска.

– Ти, мръсен и тъп дрипльо, смееш да твърдиш, че барон Рой знае по-малко от теб?

Теди нямаше представа как да реагира.

Чу се нежният глас на принцесата:

– Бароне, а това не ви ли говори, че той действително е чужденец и не познава нашите обичаи?

– Глупости, принцесо! Та на челото му е изписано, че е дахомейски шпионин, а прахът от Таулект или от Авостинг още не е паднал от краката му. – Теди знаеше, че на челото му не е написано нищо особено, но за съжаление това бе известно само на него. Ах, само да му бяха развързали ръцете!

– Колко бяхте? – попита баронът.

Теди вдигна рамене.

– Кой ви изпрати? Херцог Арней ли?

– Чуйте ме, бароне...

– Млъкни!!! – изкрещя баронът. – Нищожество! Ще те стрия на прах! – той скочи, безкрайно разярен. Теди нищо не разбираше и озадачено запримигва. Пазачът силно го удари по врата.

– Как разговаряш! – изсъска той гънливо. – Трябва да кажеш „ваше сиятелство“.

Теди съвсем се обърка от тези тънкости на етикета. Баронът гневно вдигна ръка:

– Да се обесят! Всичките четирима! Още днес! И повече народ да се събере, за да видят как се справяме с шпионите!

Веднага измъкнаха Теди и тримата му съседни от залата. След тях все още се носеха някакви възмутени викове.

„Идиот! – помисли си пилотът. – Така да се разяри, че не са го нарекли «ваше сиятелство», а просто «бароне»... Страна на идиоти!“

Вкараха и четиримата в килия, подобна на тази, където беше Теди преди посещението си при барона. Двамата бяха високи, силни и мрачни субекти. Те веднага седнаха върху сламата, като оставиха малко място за Теди и за третия, също висок, но за разлика от другите двама – нежен юноша. Пилотът седна с гръб към единия от здравеняците, а юношата – до него. Той беше мръсен, но лицето му все още пазеше

палавото си изражение.

– Казвам се Харвей. Харвей Точното око. А ти?

– Теди Айрън, пилот първи клас – измърмори Теди.

– Пилот ли? – пак попита Харвей. – Какво е това?

– Нещо като ездач – въздъхна Теди.

– Аха-а... – задоволи се събеседникът му. – Ами ти защо си тук?

Теди вдигна рамене:

– И аз не зная. Току-що се бях приземил... хм, бях стигнал до брега и веднага ме нападнаха някакви хора...

– Къде на брега? В Черната долина ли?

– Вероятно... – Теди си спомни, че Остин спомена нещо подобно. – Аз съм отдалеч, нищо не зная. А тези, главатарят им е Херб Колайти, струва ми се...

Харвей кимна:

– Зная го! Дясната ръка на херцог Арней.

Теди продължи:

– Та те ме вързаха. Преди да съм им обяснил нещо за себе си, довтасаха юнаците на този барон. – Теди въздъхна. – И ето ме тук... Като дахомейски шпионин.

– Разбрах – кимна юношата.

Теди попита:

– И какво ще стане сега?

Харвей учудено го погледна.

– Как какво? Днес ще ни обесят на площада.

Теди подскочи.

– Как така ще ни обесят?!

– Ти не чу ли какво каза баронът?

– И ние ще седим и ще чакаме като овни в кланица?

– А какво ще направиш? – вдигна рамене Харвей. – Охраната на барона е неподкупна. Никой няма да плати повече от него и нямат сметка да се поддават. Там е цялата хитрост.

Теди седна на мястото си. Ако действително смяташ да правиш нещо за своето освобождение, не трябва да го казваш гръмогласно. Той вече по-спокойно се обърна към съседа си:

– А ти защо си?

– А-а, за дреболия. Измъкнах кесията на един заплес, а той, представи си, да вземе да се окаже пратеник на краля до барона, та... такава...

– Ами тези двамата?

– Тези ли? Това са дахомейци. Само че през цялото време мълчат.

– Дахомея някаква страна ли е?

Харвей косо погледна Теди.

– Вижда се, че наистина си отдалеко. Дахомея е кралство на север, наши съседи.

– Воювате ли с тях?

– А-а, не, някакви си дребни стълкновения и това е всичко. Хората какво – по-добре е да търгуват, отколкото да воюват. Но барон Рой и херцог Арней не могат да си поделят няколко селца и голяма част от гората. Пък и нашият крал Рик не се обича много-много с техния. И воините на барона разпорват шкембетата на дахомейците. И обратното.

– Как се казва това кралство?

– Нашето ли? Данкартен. Крал сега ни е Рик Барнегат.

Теди попиваше информацията с ненаситността на новороден компютър.

– Ами тази девойка в залата коя е?

– Принцесата ли? – усмихна се Харвей. – Това е дъщерята на крал Рик. Казва се Хирма. Навярно е единствената чиста душа сред столичната аристокрация.

– А какво прави тук?

Харвей вдигна рамене:

– Не зная. Дошла е на гости у барона. Тя обича да пътува. Въобще е знатна особа. Според мен по майсторство в боя с мечове с нея могат да се сравняват само десетина души в цялото кралство, включително и баща ѝ.

– Ти пък откъде знаеш?

Харвей скромно сведе очи:

– Някога аз я учих на фехтовка...

Теди примига:

– Интересно дали и ти се включваш в тази десетка?

Харвей се усмихна:

– Включвам се.

– Е, тогава можеш да включиш и мен.

Пилотът разбра защо този младеж е толкова спокоен – най-вероятно имаше готов план за спасяване. С думите си Теди му предложи съучастничество. Харвей с поглед се съгласи.

– Много е забавно – усмихна се Теди – учителят по фехтовка на самата принцеса да бъде осъден на обесване за откраднатата кесия на кралския пратеник!

Харвей се засмя весело, от душа. Теди също. Те никак не приличаха на осъдени на смърт. Осъдените на смърт не се кискат в килиите си. А тези направо се кискаха.

Теди отдавна бе разбрал, че Харвей не е такъв простак, за какъвто се представя. Широките познания и начинът на общуване издаваха човек ако не от висшите кръгове, то във всеки случай от приближените до тях. Как иначе, нали е учител по фехтовка...

След около два часа неизменно мълчаливите пазачи ги изведоха на двора, после преминаха през вратата, прекараха ги през градските квартали и стигнаха на площада. Тук вече бяха успели да приготвят бесилката, от която висяха четири примки. Наоколо се беше събрала доста голяма тъпна.

Теди вървеше до Харвей, а двамата дахомейци – няколко крачки по-назад. Юношата съвсем тихичко го посъветва:

– Поискай да ти развържат ръцете. Там, горе... (Въжетата от краката и на четиримата бяха развързали още в килията.)

Качиха ги на дървената площадка. Тълпата се развълнува и притихна. При тях се изкачи и плешив глашатай и разтвори някакъв лист:

– В името на краля! Тези хора са обвинени в шпионаж в полза на Дахомея и херцог Арней. Сега ще ги обесят, за да може мирните граждани да живеят спокойно...

Той още няколко минути пелтечи за мировата скръб, за повишената бдителност и едва тогава се успокои. Харвей през цялото време стоеше със затворени очи.

След това ги побутнаха към примките. Харвей погледна Теди. Той се обърна към офицера, който командваше:

– Господин офицер, може би преди смъртта ще ни развържат ръцете?

Очевидно тази молба беше законна – офицерът направи знак и най-близкият пазач разряза въжетата, които стягаха китките на Теди. До него веднага се озова Харвей и усмихнат протегна ръце към пазача. Офицерът се опита да каже нещо – изглежда не искаха да освободят ръцете му, знаеха с кого си имат работа, но пазачът по инерция преряза въжетата и вече бе твърде късно. Теди не чакаше подкана.

Двамата пазачи полетяха отгоре с най-обикновен ритник. Успокои офицера с удар в гърлото. Цяла тълпа пазачи се втурна към него, но тези физически силни хора нямаха понятие от древните земни начини на ръкопашен бой. В пилотската школа Теди беше един от най-добрите по източните бойни изкуства, много беше постигнал и много умееше, тъй

като се занимаваше с тях още от детинство. Сега просто запокитваше нападателите с резки удари на ръцете и краката си. Вляво от него Харвей вече размахваше меча, като се биеше едновременно с трима пазачи. Теди го забеляза с крайчеца на очите си и чу неговия вик:

– Теди, бягай, ако можеш!

Харвей скочи от подиума и бързо побягна. Тълпата с желание му правеше път. Тримата пазачи, с които той се фехтоваше, се търкаляха на дъските, а един седеше на колене и се държеше за корема.

Докато Теди асимилираше картината, към подиума тичаха група воители с извадени мечове, а двама вече се бяха изкачили и се готвеха да го нападнат. Той се огледа и разбра, че отдавна трябваше да е изчезнал. Изтръгна меча от ножницата на лежащия близо до него офицер и се хвърли направо срещу пазачите. Те не усетиха какво става – някаква сила изтръгна мечовете от ръцете им. Всъщност това беше силата на майсторството на Теди – ниндзуцу, на което също обучаваха бъдещите пилоти и което предполагаше умение да се отнеме меча. Но пазачите решиха, че това е магия.

Теди се засили и направо прескочи стълпилите се до подиума воители. Двойното предно салто накара насъбралите се хора да ахнат от почуда. Такова нещо не бяха виждали никога. Той се приземи благополучно и се втурна към най-близкия ъгъл. Хората бързо му правеха път, а пазачите, които се спуснаха да го преследват, трудно се промъкваха през тълпата, като непрекъснато ругаеха и заплашваха.

Теди скоро стигна края на площада и потъна в лабиринт от улици. Те бяха криви, разклоняваха се и той често попадеше в задънени. Преследвачите се чуваха съвсем близо зад него. Той с ужас си помисли какво би станало, ако се натъкне на стена без изход, и точно това се случи.

Преследвачите приближаваха. Теди стисна меча, но не се наложи да се сражава. Слабо скръцна и се отвори излющена врата. Тихо го поканиха да влезе. Нямахме време да мисли.

Вратата се затвори, преди преследвачите да разберат къде е потънал.

Хванаха Теди за ръка и в пълна тъмнина го поведоха през тесни коридори и малки стаички, откъдето се носеше миризма на кисело зеле и котки, а някъде наблизко се чу и детски плач.

След това го избутаха на друга улица и жената, която го водеше, извика: „Привет на Харвей! Господ да ви пази!“ и затвори също такава охлузена врата. Теди се понесе напред, като благодареше на съдбата и на Харвей. Но още след първия ъгъл се натъкна на въоръжени хора,

обаче това не бяха пазачите на барон Рой. Бяха четирима и водеха някого, загърнат с дълго наметало и качулка. Първият се отдръпна бързо пред излетелия иззад ъгъла пилот.

– Бари! – ужасено простена Теди.

Това бяха хората на Херб Колайти. Бари хвана меча, останалите трима – също. Теди зае отбранителна стойка – краката разкрячени и леко прегънати, мечът във вертикално положение вдясно от тялото, лактите разперени успоредно със земята. Бари презрително изрева:

– Та ти не умееш и да държиш меча!

Те държах мечовете по европейски – с една ръка пред себе си. Теди владееше само самурайския и неговата техника беше друга. Колко хубаво, че трофейният офицерски меч имаше дълга ръкохватка и можеше да се държи с двете ръце. Ако беше като на Бари или като на пазачите, щеше да му създаде големи неудобства.

Дахомейците нападнаха всички наведнъж. „Идиоти, къде сте тръгнали с примитивната си средновековна техника срещу ветрилообразната защита, блокадата с крака и стринговите атаки...“ – помисли си Теди. Той с лекота отразяваше сипещите се върху него удари.

Бари се оказа по-силен от останалите. Тях Теди за миг ги повали с плоската страна на меча или с ръкохватката и сега те се търкаляха в краката му като фазани след сполучлив залп. А на Бари просто избя меча. Той обречено отпусна ръце. Теди нямаше намерение да го убива, обърна се, за да бяга нататък. Зад гърба му Бари обаче извади кинжал и замахна.

Това беше много елементарен похват. Теди се отдръпна встрани, едновременно избягвайки удара и обръщайки се, перна противника с меча през корема. Бари с проклетие се сгромоляса.

Теди отпусна меча.

– Бог ми е свидетел, че не го исках.

Под краката му потече кръв. Теди изтри лице и се канеше да тича по-нататък, но върху раменете си усети нечий ръце. Той подскочи от изненада.

До него със свалена качулка стоеше принцеса Хирма. Теди най-неприлично се опули срещу нея.

– Ти ме спаси... – тихо каза принцесата.

– Спасих ли те? – недоумяваше пилотът. Той бягаше, като се стараше да се измъкне от преследването, и не би се бил с никого, дори с Бари, въпреки че го позна, а камо ли пък да се сети да спасява някого.

– Това са дахомейци. Те искаха да ме отвлекат. Ако не беше ти...

Принцесата се притисна към Теди, прегърна го с неприкрито облекчение и главата му се замая. Не беше свикнал да се прегръща с принцеси.

Хирма го погледна в очите.

– Тебе още ли не са те обесили?

Въпросът беше изключително навременен – наблизно се показаха войниците на барон Рой. Теди стисна меч, но този път с едната ръка. С другата хвана принцесата и я притисна до себе си. Тя все още нищо не разбираше. Само след половин минута пилотът беше обкръжен от стотина войници.

– Ей, вие! – изкрещя Теди. – Не ви съветвам да се доближавате, защото иначе от вашата принцеса ще останат само рогца и копитца. – Той се ухили. – А може и това да не остане...

Войниците притихнаха. Напред излезе Остин – Теди отдалеч го позна, – намръщено огледа следите от неотдавнашната схватка. Той също позна Бари.

– Аха, змия дахомейска – изсъска злобно и се обърна към Хирма: – Принцесо, нима той е по-добър фехтовач от вас?

Принцесата отговори с треперещ глас – напълно естествено, щом те държат за гърлото и размахват меч под носа ти, едва ли можеш да мислиш за интонацията си.

– Остин, не аз, а той ги уби. Заповядвам ви да не го докосвате.

Остин скръдна със зъби:

– Както кажете, принцесо...

Хирма внимателно се освободи. Теди вече не я държеше за врата, но още не пускаше ръцете ѝ. Тя го погледна и пилотът долови в този поглед едновременно ужас и възхищение. Той я хвана по-здраво за ръката, а с другата стискаше меч.

– Нещо не ми се иска да те пусна съвсем, принцесо. По-добре да бъдем заедно, нали?

– Какво искаш? – прекъсна го Остин.

– Искам да ме изслуша барон Рой. Заведете ме при него. И имайте предвид, че принцесата е до мен, а аз държа меч...

Те тръгнаха към замъка. Остин удържа на честната си дума. През половиния час, докато вървяха, никой не направи опит да се приближи до Теди, който грижливо водеше принцесата за ръка.

Баронът ги посрещна вече не с такъв бесен поглед, с каквото беше изпратил Теди. Той вдигна властно ръка:

– Пусни принцесата! Никой няма да те пипне. Давам думата си на

рицар и на мъж.

Теди му повярва. Пък и нищо друго не му оставаше. Той се обърна към своята пленница:

– Простете, принцесо! Повярвайте, всичко това беше само блъф. За нищо на света не бих причинил зло на такава очарователна лейди. Разберете ме и ми простете, принцесо.

Девојката слабо се усмихна:

– Аз ти вярвам, чужденцо... Ти ми харесваш.

Баронът мрачно и въпросително местеше поглед от принцесата към Остин, очевидно още нищо не разбираше. Тя описа с две думи как са я заловили хората на Бари. Хирма имала навика да се разхожда сама из града, като се загръщала с наметало и закривала лицето си с качулка. Но дахомейците я проследили.

Тя разказа как Теди е победил и четиримата. След това Остин обясни как Харвей, Теди и двамата дахомейци, които също успели да избягат в суматохата, са избягнали наказанието. Баронът се намръщи. На Теди му се стори, че за него най-неприятното в тази история беше изчезването на Харвей. След минута Рой отново си спомни за пилота.

– Сега вече е ясно че ти не си дахомеец. („Това и по-рано беше ясно, глупако!!!“) Значи, като че ли нямаше защо да те обесим. Това, първо.

„Желязна логика!“ – Теди го гледаше право в очите.

– Съдейки по разказите, ти великолепно владееш меча. А това е привилегия на благородниците. Това – второ.

„Карай, карай, теоретико. А къде беше, когато ме мъкнеха към бесилката?“

Погледът на Теди не изразяваше нищо.

– И трето, ти си бил учтив с принцесата, когато не е било необходимо да се прикриваш с нея.

„Понятия за учтивост и чест – е, няма що!!! Когато не е било необходимо!“

Теди все така настойчиво гледаше барона в очите.

– Значи – направи равнометката баронът, – налага се едно-единствено обяснение. Назови името и титлата си.

Теди се напрегна.

– Пилот... Тед Айрън.

– Пилот ли? – попита баронът и повдигна вежди.

– Това е нещо като граф – малко по-бързо, отколкото би искал, поясни Теди.

Сега баронът втренчено го погледна – също както преди това Теди гледаше него. Дали повярва, или не – беше трудно да се разбере.

– Поздравявам те, пилот Айрън, на моята земя и те моля да бъдеш гост в замъка ми! – бавно и тържествено произнесе баронът и като сложи ръка на сърцето си, се поклони.

Той говореше с Теди като с равен, а това го накара да застане нащрек. Пилотът напрегнато мислеше, преди да отговори.

– Благодаря ти, барон Рой, за оказаната чест, с радост приемам поканата, защото можем да си помогнем един на друг.

Очевидно Теди се държеше точно както трябва и думите му бяха на място.

– Нека пилот Айрън ни извини за малкото недоразумение, което стана днес. Аз и моите хора ти поднасяме най-дълбоки извинения – баронът пак се поклони, а след господаря си се поклониха всички, които се намираха в залата – от Остин до пазачите. Продължаваше да стои права само принцесата.

„Дявол да те вземе, мръсен дангалак! Виж го ти, «малко недоразумение»! Едва не ме обесиха, а той казва на това малко недоразумение.“

Лицето на Теди изрази колкото се може по-голяма признателност и той каза:

– Да забравим това, бароне. Вече всичко е минало – тук пилотът си спомни, че още стиска меч в ръка. – Нека между нас никога не застава това – и Теди повдигна меч и го хвърли настрана. Той със звън падна на каменния под. Освен ръкохватката в него нямаше нищо хубаво и Теди го изостави без съжаление, защото сега вече разчиташе да получи меч, за каквото мечтаеше.

В залата влязоха офицер и няколко войници, които носеха някакво парче тъкан с размери на одеяло. Положиха го пред барона.

– Това е всичко, което намерихме у Бари и неговите хора, ваше сиятелство! – с поклон доложи офицерът. Войниците се строиха зад него и изцъклиха очи.

– После – обърна се баронът и хвана Теди за лакътя. – Пилот, мисля, че трябва да се преоблечеш и да се изкъпеш.

Теди веднага се съгласи. За миг той внимателно огледа всички внесени вещи – нито предавателят, нито лазерният меч бяха сред тях. Нито една вещ от комплекта.

Втора глава ВОИН

Първото нещо, което направи Теди като гост на барона, беше да си поръча меч. Трябваше цели два часа да обяснява на ковача какво се иска от него. След това два дни киснеше в работилницата и поправяше някои пропуски. Резултатът от първия опит беше запокитен в рова около замъка. Вторият меч беше постигнат от същата участ. Третия Теди огледа с много голяма доза скептицизъм и го бракува, а когато ковачът се възмути, моментално го строши от най-близкото дърво. Като видя това, ковачът от учудване затаи дъх, но повече не смееше да му противоречи. За това пък седмия се оказа чудесен – леко извит, разширяващ се от ръкохватката, истински самурайски меч. Теди не обърна внимание на канията, а острието напълно го задоволи, особено след като се затвори в работилницата за едно денонощие и направи така, че то да се върти на ръкохватката. Хитро пресметнатият център на тежестта /ковачът се чудеше и не разбираше защо е необходимо/ позволяваше да се нанасят удари на всички страни без прихващане и винаги с острия край. Прекалено дългата ръкохватка предизвика смях у някои офицери, които се осмелиха да му се подиграват. Когато пък Теди провеси меча на гърба, а не на пояса си, околните бяха просто шокирани. Той предполагаше, че неговите нетрадиционни похвати ще предизвикат известен интерес, но не очакваше някаква сензация. Вторият меч, точно копие на първия, се появи след седмица, но той не го носеше със себе си, а просто го остави в стаята си. Приближените на барона, без особено да се крият, продължаваха да се присмиват на тренировките му. Той често излизаше на двора да се поразкърши. Направи си прът за занимания с нагинато и за съответните раздели по у-шу и кендо и всеки ден по няколко часа провеждаше интензивни тренировки. Винаги беше пълно със зрители, които се забавляваха със странните според тях прояви на пилота. Впрочем това не продължи много: Теди си спомни всичко, което беше учил в училището, и веднъж, освирепял, немилостиво напердаши пазачите с пръта. След това някакъв млад офицер му предложи да се фехтоват и пилотът, дори без да изважда меча си, го наби само с крака. Въпреки всички усилия и меча си офицерът не успя да му нанесе нито една дракотина. След този случай започнаха да се плашат от Теди и не се осмеляваха да му се присмиват. Той реално доказа, че неговите необикновени

движения са всъщност ненадминато бойно изкуство. Баронът също понякога го наблюдаваше, но винаги мълчаливо.

Пилотът изпра универсалния си комбинезон и сега се пъчеше в него. Той приличаше на всяка дреха от всички времена и народи и в него Теди не се различаваше много от хората на барона, особено когато започна да носи наметало, под което скриваше отликите си от околните. Сваляше го само през време на тренировките. Постепенно свикна с този живот, нагоди се, усвои маниерите им на поведение, малко по малко разбра що за свят го заобикаля. Сега вече не изглеждаше като бяла врана, можеше да поддържа светски разговор и да посплетничи с барона за последните политически събития.

През цялото време Теди чувстваше, че баронът го проучва, наблюдава го. Рой беше умен човек и бързо разбра, че пилотът не е никакъв велможа, но не даваше вид и продължаваше да се държи с него като с равен. Няколко по-дребни князчета, негови приближени, също се държаха учтиво с Теди, но не стана ясно, дали по указание на барона, или пък по собствена инициатива.

Така измина един месец.

Пролетта беше на края си, готова всеки момент да премине в лято, стопли се и отвъд града полята буйно се раззелениха. Както винаги, Теди излезе на двора за загарявка. Започна с дихателни упражнения, след това с разтягане и в този момент забеляза принцеса Хирма. Той беше свикнал да я вижда с чудновати дрехи, но сега тя се представи като амазонка – така поне я възприе Теди.

Високи до коленете меки ботуши, нещо подобно на шорти, стегнати с колана за меча и чифт кинжали, лека кожена куртка, две широки иглести превръзки на ръцете и тъмна лента около главата, придържаща буйната ѝ прическа.

Теди изглеждаше както обикновено – бос, с безформен, напомнящ кимоно, само че цял и без колан комбинезон и къса коса, необичайна за аборигените. Мечът и наметалото му бяха до стената.

Принцесата гледеше Теди с явно предизвикателство. Преди това той изпълни няколко финтови удара с крак и замря в произволна позиция. Сега се гледаха в очите. Сетне принцесата извади дълъг прав меч, който също държеше с две ръце, но малко по-различно от Теди.

– Защищавай се!

Пилотът не помръдна. Принцесата вдигна меча, чакайки той да вземе своя, но Теди засега не искаше това. Спомни си, че Харвей говореше за Хирма като за изкусен фехтовач, и концентрира цялото си внимание

върху меча ѝ. Като видя, че Теди не се помръдва, тя започна да приближава острието към гърдите му. Смяташе да го прекара до стоящия до стената меч, но той леко се отклони и нейният меч срещна въздуха. Второто замахване вече не беше толкова внимателно – от ляво на дясно, на нивото на гърдите му. Теди приклепна – острието със свистене премина над главата му. Трето нападение и удар с крак в гърдите – той пак се извъртя от меча, а удара мълниеносно блокира.

Принцесата наистина беше изкусен боец, използваше освен меча и краката си, а понякога и свободната ръка, но за ускорените реакции на Теди беше лесно да парира и избягва бавните за него атаки на девойката. Отстрани нейните движения изглеждаха стремителни и бързи, а неговите изобщо беше невъзможно да се видят. Всъщност Теди и принцесата се биеха при неравни условия – той се движеше седем-осем пъти по-бързо, реагираше светкавично и нейните нападения му напомнях забавени кинокадри.

Като видя, че усилията ѝ са безрезултатни, Хирма отстъпи назад и бързо завъртя меча, сякаш бе въже, в три посоки – от двете страни и над главата. Теди познаваше този начин като „сфера“ – основата, от която за хиляди години се беше развила ветрилообразната защита. Не му се щеше да отстъпи, напротив, искаше да ядоса принцесата. Той започна методично да се изплъзва от ударите, като се отместваше ту на едната, ту на другата страна и се навеждаше. Девойката неочаквано дори за Теди хвана меча с лявата ръка и нанесе удар отдолу с плоската му страна – тя все още го щадеше. Той доста лесно се отклони от плавния за него удар и принцесата се завъртя от инерцията. Секунда, която се стори на Теди върволица от дълги и лениви мигове, и последва удар отначало с меча, а после с крак. Пилотът избягна оръжието, а крака хвана в ключ. Девойката замахна – Теди свали ръцете си, мечът изсвистя надолу и той отново хвана неуспелия да се отпусне крак. Леко изви ръката ѝ с меча зад гърба и рязко дръпна принцесата към себе си. Тя се обърка. Досега никой не беше успял да я победи дори с помощта на оръжие. В най-добрия случай противниците се задоволяваха с изморителен равен резултат. А сега я обезвредиха с голи ръце.

Като видя веселата физиономия на Теди, Хирма се разсмя. Той я пусна.

– Ти си изкусен боец, Тед Айрън.

Той вдигна рамене.

– Старая се...

Принцесата го изгледа под вежди.

– Искам да те видя как действаш с меча.

– Само не с боен – заяви Теди.

– Добре.

Принцесата повика пазача с жест и моментално ѝ донесоха два дървени меча, които по тегло бяха почти като истинските. Теди си избра с по-дългата ръкохватка.

Девојката стисна меча пред себе си. Теди зае изходна позиција – краката полусвити, мечът изправен вертикално отстрани, лактите разперени. Принцесата вече беше видяла тази поза – през време на схватката с Бари.

Теди не искаше да ускорява реакциите си, щеше му се да се пофехтова истински.

Принцесата нападна, Теди отрази сериата удари с бързи и резки размахвания на меча и отново замря в изходната стойка.

Това се повтори десетина пъти. Принцесата изглеждаше смутена – древнояпонският стил на бой с мечове ѝ беше съвсем непознат. А на Теди му беше безразлично как и кой се бие с него. Той беше по-добър и от най-добрия фехтовач в света. Това изкуство беше просто още много младо на тази планета, а Теди владееше вековните тайни на боя с мечове.

Той не атакуваше принцесата, защитаваше се от насрещни удари, а на девојката ѝ се струваше, че удържа ураганен натиск, и то с огромни усилия. После на Теди му омръзна, той се наведе под поредното нападение, прекрачи напред и изби меча на Хирма зад гърба си. Принцесата безпомощно вдигна ръце, прикривайки лицето си съвършено инстинктивно – Теди нямаше намерение да я бие. Пилотът отстъпи.

– Ти си дявол, пилот Айрън!

– Наричай ме Теди, принцесо – помоли той. Какво ли щеше да каже, ако бе започнал да се фехтова с пълна сила.

Тя го гледаше с възхищение.

– Ти си дявол, Теди!

– Това похвала ли е или упрек? – лениво се поинтересува той.

Принцесата се усмихна.

– Досега не съм срещала воин, равен на тебе.

– И няма да срещнеш – увери я Теди, защото мислеше, че едва ли друг пилот ще се появи на тази малка планета. Не смяташе да разваля впечатлението за себе си. Колкото по-малко му се наложи да се бие, толкова по-добре.

– Къде си се научил?

– Ами как да ти кажа...

– Аз не настоявам! – бързо каза принцесата. – Разбирам, навярно си свързан с някакъв обет. Не отговаряй, ако не можеш, няма да се обидя.

Теди можа да отговори само с едно „благодаря“.

– Ти се биеш съвсем различно от моите съотечественици.

– Бия се така, както ми харесва – важно отбеляза Теди.

Принцесата продължаваше възхитено да поклаща глава. Теди ѝ подаде меча, истинския, взе своя, хвана девойката за ръка и я поведе към замъка.

– Позволи ми да те изпратя, принцесо...

Хирма машинално тръгна с него. Разделиха се на стълбите – принцесата си отиде, а Теди най-после реши сериозно да поговори с барона. Той искаше да си върне преподавателя, лазерния меч, аварийния комплект, аптечката – целия си пилотски инвентар, който откъгнаха дахомейците. За да не стане много зависим от Рой, не си даваше вид, че се нуждае от нещо. Но рано или късно ще му се наложи да се разкрие, защото без помощта на барона едва ли можеше да разчита на успех. Днес Теди реши да го помоли да му помогне в търсенето макар само на преподавателя.

Влезе в залата, където обикновено по това време се намираше баронът, през незабележима странична вратичка откъм малкото крило. Плътни завеси скриваха всичко отпред. Теди внимателно затвори вратата и се готвеше да се покаже, когато чу името си. Разговаряха баронът, Остин и още някой, когото не познаваше. Баронът каза на слугата да извика пилота и той изтича навън. Остин веднага попита:

– Ваше сиятелство, струва ми се, че всъщност вие знаете кой е този човек.

Теди беше готов да се обзаложи, че в този момент баронът се е намръщил.

– А ти защо реши, че не е онзи, за когото се представя?

Остин се смути и вместо него отговори третият в стаята:

– Но нали личи, че не е възпитаван в благородно семейство!

– А можеш ли да кажеш, че е от престололюдието?

– Е, не... – гласът беше неуверен.

Баронът кресна:

– Господи, колко са тъпи моите васали! Помислете с главите си: кой може да бъде на двадесет и три – двадесет и пет години, да няма понятие от светски маниери и моментално да ги усвои, кой освен с висок произход, съдейки по благородството и умението да се фехтува, а, кой?

С белег на левия лакът, ако сте се постарали да го забележите, а? Кой?

– Боже мой! – изстена Остин. – Белег!

Теди машинално опипа дългата рязка на лявата си ръка – тъжен спомен от схватката му с онзи звяр на Снежана.

– Принц Тауншенд?! – досети се и третият събеседник. – Който изчезна само месец след раждането му и се появи миналата година? Но нали казват, че са го убили в Авостинг?

– Значи не са го убили – каза баронът.

Остин внимателно изрече:

– Като че ли всичко съвпада, но... Не мога да повярвам...

Теди помисли: „Ако можех да науча дали действително са убили този Тауншенд, или не! Да си принц е много по-лесно.“

Слугите го търсеха из замъка и беше време да се покаже.

– Не давайте вид, че сте го познали – чу Теди гласа на барона, преди да се измъкне зад вратата. Искаше да заобиколи и да влезе през главния вход. На стълбите срещна успялата да се преоблече принцеса.

– Хирма, имам един странен въпрос – бързо каза Теди, защото знаеше, че колкото атаката е по-неочаквана, толкова са по-големи шансовете за успех, – кой е принц Тауншенд?

Принцесата го погледна изненадано, дори по-скоро уплашено, да не би да е някаква провокация. Но както обикновено, отговори изчерпателно:

– Това е принцът на Дахомея... Откраднах го, когато беше на четири месеца. А през миналата година в битката при Каратинга се появи с малък отряд планинци, познали го само по медальона на баща му. Струва ми се, че го убиха тази есен. Защо?

През последния месец Теди често се обръщаше към Хирма за обяснения.

– Казват, че бил изкусен фехтовач?

– О, да! Един от най-добрите отсам океана!

В това време слугата почтително се приближи до тях и тържествено произнесе:

– Пилот Айрън, вика ви негова светлост барон Рой!

Теди предложи на принцесата ръка и така влязоха в залата, но този път през главния вход. Като ги видя, баронът се усмихна:

– Велики небеса! Каква великолепна двойка!

В това очевидно се криеше някакъв намек – Теди просто не знаеше, че принцеса Хирма е трябвало да стане жена на дахомейския принц, ако не са го открили. Тя разбра намека, пилотът почувства как трепна

ръката ѝ, но самият той за всеки случай се понамръщи. В залата имаше повече от десет души. Очевидно беше насрочен военен съвет. Теди заведе принцесата до нейното място, а после се присъедини към групата до трона на барона. Знаеше, че сутринта е пристигнал пратеник на краля – вероятно важният мъжага от лявата страна на барона е самият той. На север преди два дни беше станало малко сбиване, Теди беше дочул, че отряд дахомейци са устроили клане в едно погранично село и сега, съдейки по всичко, се подготвяше наказателна мярка.

Пратеникът церемониално връчи на барона някаква грамота. Теди се намръщи. Всички тези ритуали на средновековието го забавляваха само през първите дни, а сега вече му досаждаха със своята глупост, пищност и безплодност. Той очакваше, че пак ще започне дърдорене за коварните дахомейци, но баронът се оказа практичен човек – веднага се заеха с обсъждане на подробностите за похода.

Теди наостри уши – за обект на нападението определиха град Таулект, където се намиреше замъкът на херцог Арней. Изглежда това беше решителна стъпка. Дори Теди разбираше, че означава война, но за него беше добре дошло, защото Херб Колайти се намиреше именно там, следователно имаше шанс да се добере до предавателя.

А сетне започна такава бъркотия, че Теди ходеше като шашнат цели два дни. Замъкът се раздвижи, навсякъде сновяха хора, нещо мъкнеха, крещяха, водеха по двора коне, запрягаха ги и моментално ги разпрягаха, дърпаха се, спореха. Ковачницата се превърна в шумен цех, зад стените на замъка – в града, също всичко кипеше и клокочеше, въоръжени отряди се стичаха от цялата област и лагеруваха до стените на замъка от двете страни на рова. После изведнъж всичко се успокои и се разбра, че утре сутринта походът започва. Още през първия ден Теди огледа снаряжението си – дрехите и двата меча, и през цялото останало време се мотаеше и зяпаше всичко наоколо.

Баронът и неговите приближени изглеждаха много помпозно – през погледа, разбира се, на чужденец от друга планета. Цялата войска се изтегли от замъка на площада, където се бе събрал целият град. Глашатаи извикваха имената, титлите и заслугите на велможите, а народът ги посрещаше с шум и подсвирквания. Когато гласовитият, нито за минутка не млъкнал глашатай обяви: „Пилот Тед Айрън!“⁴, Теди се оказа в центъра на вниманието и малко се смути. В сравнение с останалите, облечени в невероятни дрехи и доспехи, окичени с всевъзможни оръжия – от боздуган до арбалет, обкръжени от оръженосци и свита, Теди наистина изглеждаше жалък в безформеното си наметало с качулка и с двата меча на

гърба. Все пак беше добре, че въпреки цялата си заетост през тези дни баронът не забрави да му избере кон.

От бъркотията наоколо главата му се завъртя и вече отдавна се чувстваше загубен. Какво ще прави и как да се държи занаят – нямаше никаква представа. Появи се принцесата. Тя пак беше облечена като амазонка и съдейки по уменията, с което управляваше коня, можеше да се каже, че владее добре този занаят. Хирма се промъкна някъде отстрани:

– Какво си се омърлушил, Теди? А пък аз си мислех, че войната и походите са твоята стихия.

– Хм, дори нещо повече – те са моята професия, но се плаша, че вие воювате съвсем различно. Малко съм объркан...

Принцесата с разбиране поклати глава, макар че всъщност нищо не разбираше.

– Дръж се до мен, Теди...

„Той е чужденец. Съвсем чуждо му е тук. Как другояче може да се воюва?“ – помисли си тя.

Войската вече излезе от града и тръгна на север. Теди беше отвикнал от пейзажите в кислородния свят, напоследък непрекъснато стърчеше в космическите патрули, докато съдбата не го захвърли на тази планета. Пилот-скитник, космически вълк, разпорвач на пеломенските „кречетала“, той с детски възторг гледаше горите, буйната природа и за пръв път усети, че животът не е по-малко велик от Космоса.

Принцесата заедно с Теди язدهа начело на колоната, а баронът изостана и се намираще в центъра на войската. Привечер стигнаха до границата на владенията на Рой. Някъде встрани се мяркаше нещо съвсем черно – село, както стана ясно по-късно. Именно тук са върлували дахомейците и са оставили след себе си само главни и обгоряла земя.

По пътя Теди размишляваше, меко подскачайки в седлото, и скоро престана да забелязва всичко, освен конника пред себе си. Ако баронът го смяташе за дахомейски принц, значи, че му няма пълна вяра в това нападение срещу Дахомея. По-скоро принцесата е натоварена просто да го наблюдава, а тя струваше колкото няколко войници. Бяха го подложили на изпит и той трябваше да го издържи. Или не трябваше? Как ли би постъпил на негово място принц Тауншенд? Теди се губеше в догадки. Засега се налагаше само да изчаква.

На следното утро се състоя поредният съвет и беше създадена разузнаваческа група, в която влизаха двадесетина войници на барона, Остин, двама офицери, принцесата и Теди. Разузнавачите се движеха най-

отпред и с повишено внимание.

Баронът действително смяташе Теди за Тауншенд. Принцът отдавна не се разбирал с управляващите в Дахомея – законната власт трябвало да принадлежи на него, а всъщност управлявал бившият канцлер Кейт Гро, който се обявил за крал. Всички знаели, че няма нищо общо с кралската фамилия, но си мълчали. За барона намиращият се в изгнание принц беше потенциален водач на възможен преврат в Дахомея, където недоволството от Гро вече беше предизвикало няколко кръвопролитни въстания. Затова Рой беше решил всячески да поддържа Теди.

Същевременно не беше напълно уверен, че пилотът действително е дахомейският принц. Но в края на краищата толкова ли е важно, дали е истински, щом работата стигне до преврат? В Дахомея всъщност вече имаше цяла въстаническа армия, състояща се от банди и групировки. Тя беше готова да тръгне след Тауншенд, който трябваше само да я организира и да я сплоти.

Кейт Гро знаеше, че принцът може да се върне и да предяви законните си права за престола, и разбираше, че единственият път, който няма да го доведе до крах, е войната. По негова заповед херцог Арней беше предизвикал тази провокация на границата. Шпионите му бяха донесли, че, както се и очакваше, Рой в отговор е предприел поход. Но баронът не знаеше, че ще го посрещне обединената войска на Гро, Арней, херцог Инца, барон Карнеги и на множеството им васали, които бяха пет-шест пъти по-многобройни от силите на Рой. Планът на Гро беше следният: след като го разбие, да превземе отначало Алгома – града на барон Рой, а сетне целия Данкартен. Той беше напълно сигурен в успеха, защото без силите на барона кралството не бе в състояние да се противопостави сериозно на Дахомея. Кралят на Данкартен Рик Барнегат нямаше никаква представа за плановете на Гро и смяташе безредиците за пограничен инцидент, провокиран от Арней. Изпращайки Рой срещу Таулект, Барнегат мислеше, че ще срещне само силите на Арней.

Гро и неговите приближени следяха придвижването на силите на Рой от замъка Таулект. Когато решиха, че баронът е прекалил, войската на Дахомея се хвърли в атака от три страни.

Разузнавателният отряд, с който се движеше и Теди, изпревари основните сили с повече от четири мили и затова веднага се оказа обкръжен. Всичко стана много бързо – предупредителен вик на един от патрула и незабавно последва звън на мечове. Дахомейците атакуваха пеша и Теди, несвикнал да се бие на кон, скочи моментално. Повече от половината отряд много бързо беше избит. Оцелелите образуваха три

островчета: принцесата и трима войници; Остин, офицерът Спик и още шестима войници и накрая Теди, който се сражаваше самостоятелно. Принцесата яростно повалеше нападателите, а тримата войници ѝ пазеха гърба. Броят на убитите дахомейци бързо растеше и Теди, който успяваше да забелязва всичко, съвсем не завиждаше на нейните врагове. Остин със своите бавно се придвижваше към края на гората, като организира прилична кръгова защита. Теди засега се държеше без особени усилия и се радваше, че успя да поправи мечовете. Той икономисваше много време, враговете нищо не проумяваха и падаха сразени. Вече беше започнал да предизвиква у тях суеверен ужас – безформен и сив като лунна сянка призрак с непонятна бойна техника и странен дълъг меч.

А Теди спокойно се оправяше с новите противници, чувствайки леко презрение към тях – все едно мравки, които се опитват да попречат на булдозер да им разоре мравуняка.

Така продължи двадесетина минути – Остин, Спик и двама оцелели войници почти се бяха промъкнали до гората, но там ги обезоръжиха. Принцесата, която вече се сражаваше сама, след минута се спъна и падна. Нея също я вързаха. Остана само Теди. Още не беше ранен никъде, постоянно се движеше, за да не му пречат телата на падналите, но вече беше започнал да се уморява – нали мечът беше метален и не тежеше малко. От стотици нападателите останаха само двадесетина, когато пристигна нов отряд дахомейци. Теди видя как откарват принцесата и останалите към Таулект. Време беше да се маха отук.

Той си избра посока, ускори реакциите си, нанесе няколко кръгови удара и започна бързо да си пробива път към гората. Дахомейците, и без това уплашени от поведението на Теди, видяха как неговият силует внезапно се размазва, загубва ясни очертания и веднага след това половината, които бяха близо до него, излязоха от строя от невидими, но твърде осезаеми удари. Останалите паднаха на колене и започнаха нещо да мърморят. Теди нямаше нищо против. Щом форсираната динамика предизвиква суеверен страх, струва си да го запомни и да я прилага при необходимост. Той се постара по-скоро да се скрие в гората.

Привечер Теди стигна до Таулект. Градът се охраняваше също както и Алгома – с пазачи при вратите, а те вече бяха затворени. Но за него не представляваше никаква трудност да прескочи стените. Той можеше да се изкачва по гола тухлена стена, а тази беше зидана от неодялани камъни. На върха веднага се натъкна на пазач. Той нищо не разбра – удар с крак и полетя от стената, като шумно плъсна на земята. Теди скочи долу, преди от шума да се е появил някой. Улиците на Таулект малко се

различаваха от алгомските. Пилотът вече знаеше главното правило – всички, или почти всички, водеха към замъка.

По средата на пътя някой му викна – въоръжен патрул от трима души. Той покорно се приближи, отхвърли първия за протегнатата ръка, успокои и другите двама. Първият се заклатушка, измъкна се от мръсната канавка, но Теди, извинявайки се, го ритна пак там, вече за по-дълго.

Рова пред замъка просто прескочи. Та нали в края на краищата осем метра не са чак толкова много, ако знаеш някои хитрости и изобщо техниката на скока. Следващото препятствие беше стената. Отдолу се виждаше как пазачите чинно крачат по нея. Теди ги наблюдава десетина минути и си избра място, където бе най-удобно да се изкачи. Искаше да не го забележат – ако си пробие път със сила, замъкът моментално ще се превърне в жужащ кошер. Ала местните пчели имат предимството да познават прекрасно своя кошер, а Теди изобщо не го познаваше.

Той продължи да изчаква удобен момент. Покрай него по моста два пъти преминаха конници, а от замъка излезе въоръжен отряд и бързо се отправи към градските порти. Луната висеше над крепостта и равнодушно заливаше околността с колеблива неясна светлина.

Когато стражите на стената започнаха да се сменят, Теди разбра, че е време. Сивата невидима сянка бързо се оказа на върха и се преметна от другата страна. Охраната не го забеляза. Теди с лека носталгия си спомни кошмара на пилотската школа – стария Блейк, който ги учеше да се движат бързо и безшумно. „Блейк си разбираше от работата“ – въздъхна Теди. За пръв път прилагаше навиците, втълпени му от инструктора, и досега всичко вървеше по вода.

В двора влезе, но сега предстоеше да влезе и в замъка. От двата варианта – през прозорците или през вратите – след секундно колебание избра прозорците.

Тъй като отвън беше тъмно, трябваше да се промъкне към осветен прозорец, за да не го забележат от стаята, а той да може да вижда вътре. Да се вмъкне през тъмен прозорец, без да знае къде ще попадне, би било явна глупост.

Осветените прозорци бяха по-малко от неосветените, образуваха бледа дантела на фона на стената.

Все пак имаше избор. Ето тези три подред – съдейки по всичко, това е доста просторна зала. Не, опасно е, навярно там заседават – Арней или някой друг. Двата прозореца по средата светеха по-слабо, но пък се осветяваха отвън от луната, затова Теди също ги отхвърли. От прозореца на пристройката излизаше дим – значи, там е кухнята и също има

много хора.

Оставаше един-единствен прозорец – на кулата. Да се добере до него беше трудно, но не и невъзможно.

Най-напред се изкачи по съседната стена, като се улавяше за врасналия в камъните бръшлян, след това се изкатери на нивото на прозореца по тесния улей между стената и кулата и по едва забележимия леко изпъкнал корниз се добра до мътното стъкло.

В малка, но много висока стаичка върху нещо като легло спеше принцесата на Данкартен. Нямаше оръжие и изглеждаше уморена и отчаяна.

Теди се усмихна: „Очевидно съдбата ми е такава! Вечно ми се налага да я отървавам!“

Едва ли можеше да се измисли по-добър вариант за влизане в замъка – Хирма не би вдигнала шум. Теди се захвана за стената, подбутна рамката и извади половината стъкло. Задържа го с една ръка – няма да го пусне долу, я, та да го чуе цяла Дахомея! Премести краката си вътре, намери опора и се вмъкна през прозореца. След като постави стъклото, скочи долу върху рогозка, сякаш приготвена тъкмо за него.

Тук вече го чакаха, а той изобщо не бе предвидил такъв вариант.

Оказа се, че под рогозката няма под, и пилотът потъна в четириметрова тясна яма.

А през това време съвсем оредялата войска на барон Рой беше отхвърлена към Алгома, силите на Дахомея притискаха южняците и бързо се придвижваха към града.

Трета глава БЕГЛЕЦ

Отгоре веднага се разнесоха гласове – мишеловката с ръмжене глътна жертвата си и ловците бързаха да я видят.

Теди мрачно седна. Дявол да @говземе, та всеки идиот би се сетил, че в Таулект му готвят посрещане, само че трябваше да си поразчовърка мозъка. А той не го направи, защо – и сам не знаеше.

В светлия кръг се показаха няколко лица. Двама стрелци взеха Теди на мушка.

– Оръжието! – заповядаха отгоре.

Теди помисли малко. Разбира се, ще се изплъзне от стрелите, но какъв е смисълът? Той е съвсем бепомощен в тази цилиндрична яма. По-добре да се престори, че се предава, пък после ще види.

– Пазете се! – мрачно ги посъветва и изхвърли мечовете от ямата. Фигурите се отдръпнаха, последва звънко дрънчене и лицата отново се наведоха.

– Това ли е всичко?

– Всичко – изръмжа Теди.

– Хайде! – развеселиха се отгоре. – Да идем да зарадваме капитана!

Над ямата се подадоха още няколко лица, след това се чу шум от затваряне на врата и скоро над него се наведе принцесата.

– Теди!

Той недоволно мълчеше.

– Знаех, че ще дойдеш!

– Те също знаеха! – избоботи Теди.

Принцесата изчезна за секунда и в ямата се спусна въже с много възли, като стълба.

– Качвай се!

Теди се изкачи горе и принцесата веднага увисна на врата му.

– Това е голяма война, Теди! Тук всички са гарвани – и Гро, и Инци, и дори старата развалина Карнеги. А баща ми и целият Данкартен нищо не знаят! Ако разбият войската на Рой – край на Данкартен!

– Споделям твоето отчаяние, принцесо, но, уви, с нищо не мога да помогна. Колкото и да е тъжно – в гласа на Теди се чувстваше униние.

Той се огледа, без да се надява на каквото и да било, просто така, за опознаване на обстановката. Освен вратата към коридора, която беше

здраво заключена, се виждаше още една, отворена.

– А тази какъде е? – поинтересува се Теди. – Какво има зад тази врата?

– Колекция – изсумтя Хирма. – Арней събира свещници. Докато ремонтират специално отредената за целта стая – магьосниците-алхимици разрушили при някакви опити половината стена, я преместили тук.

– Интересно – Теди погледна през вратата.

Стаята приличаше на музей. По стените, по пода, върху маси и поставки висяха и стояха стотици свещници с всевъзможна форма и големина и във всеки гореше свещ. Те наистина бяха най-различни – обикновени глинени и най-разкошни рубинени, с дърворезба и изсечени от камък.

Теди влезе, а принцесата остана до вратата.

– Интересно! Изглежда, че Арней е голям оригинал. Не стига, че събира всякакви боклуци, ами ги пази и в затвор!

– Нали ти казах, че помощниците му са взривили съседната стая кой знае с какво.

– А други места в замъка няма ли?

– Затворът въобще е малко по-далеч. Тук са стаите за гости – Хирма говореше без желание, като че ли повече ѝ харесваше да бъде в затвора, а не в стаите за гости.

Теди се огледа любопитно.

– Арней вече ми се похвали с последната си придобивка. Малко преди да отиде с войската си.

– И той ли замина?

– Да. Виждаш ли това на масата? – Хирма посочи мътнозелен свещник с обковка в долната част, изкусно украсена със скъпоценни камъни.

Теди погледна нататък и почувства, че дланите му се изпотяват.

– Хирма... Струва ми се, че все пак ще мога да помогна на Данкартен.

Пилотът протегна ръка, взе свещника и с помощта на друг изби обковката. Пламъкът на свещта се разклати и на пода закапаха топчета восък. Принцесата го гледаше с недоумение.

– Как мислиш, какво е това?

Девојката вдигна рамене:

– Нима не е свещник?

Теди се усмихна, настроението му рязко се повиши.

– Знаеш ли, не е. Това е малко нещо оръжие, разбираш ли, това е меч.

– Меч ли?

Принцесата не можеше да разбере дали Теди се е побъркал от неприятностите, или е поредната му шега.

– Представи си, меч!

Теди провери заряда – беше пълен!, – постави го на пълна мощност и пусна лъч. Восъкът на моментално разтопилата се свещ пръсна като дъжд и без да стигне до пода, се изпари. От ръкохватката на това, което Арней беше сметнал за странен свещник, избухна яркозелен лъч и в стаята веднага стана по-светло. Принцесата изплашено се отдръпна назад, в първата стая, очите ѝ се разшириха, лицето ѝ силно преbledня. А Теди щастливо се разсмя.

– Не се бой! Това е обикновен лазерен меч.

Принцесата се опита да се овладее, но устните ѝ продължаваха да се мърдат, сякаш повтаряше някакво заклинание.

– Меч, направен не от желязо, а от светлина. Разбираш ли? Това е локален лазер, квантов усилвател с ограничен радиус на действие. Представи си, че много голяма светлина е събрана в малко снопче. В шнур, разбираш ли?

– Не – прошепна принцесата.

– Е, добре – махна с ръка Теди. – Важното е, че той действа и с него можем да се сражаваме.

Принцесата очаровано гледаше лъча, сетне погледна Теди и страховито протегна ръка.

– Ей, внимавай! Острието не бива да се докосва! Като огън е, разбираш ли?

Хирма бързо дръпна ръката си и погледна Теди.

– А може ли... и аз?

Теди усмихнат ѝ подаде ръкохватката на меча.

Хирма свикваше с новите усещания. Ръкохватката беше съвсем лека, а острието изобщо нямаше тегло, та мечът ѝ се стори като играчка. Съмнението толкова ясно бе изписано върху лицето ѝ, че го забеляза дори Теди.

– Опитай да прережеш масата – посъветва я той.

Хирма със същото съмнение огледа меча, след това масата и леко удари по плота.

Лъчът премина през дебелия дъб и масата се раздели на две половини. Хирма поразена отпусна меча и той моментално издълба в каменния под тясна бразда.

Това вече принцесата не можа да понесе. Изкреця и се готвеше да

хвърли меча на пода, но Теди си взе оръжието, хвана девойката за ръка и я замъкна в първата стая. Там, без да губи време, изрязва във вратата отвор, изскочи в коридора, преряза мечовете на двамата полузаспали пазачи до самите дръжки и вече без помощта на меча си ги лиши от съзнание за известно време. После се върна в стаята-музей, остави Хирма до изхода и след като се убеди, че повече няма нито една хорбатска вещ, отново хвана принцесата за ръка и я измъкна от злополучния затвор.

Но още до следващата след завоя врата Хирма го дръпна за ръкава, за да спре. Теди се обърна.

– Тук са Остин и Спик, а в отсрещното помещение са двамата наши войници.

Хирма настойчиво го гледаше, макар че той нямаше нищо против – колко му е да пробие още две врати. За останалите пленници Теди чисто и просто беше забравил, защото преди срещата си с принцесата нямаше намерение да спасява никого. Сви рамене и след две секунди във вратите зееха обгорели отвори и се чу сподавено хълцане. Принцесата надникна в килията.

– Остин! Бързо излизайте!

Теди вече освобождаваше двамата яки войници, като преряза въжетата от ръцете им. Принцесата го настигна и сама го хвана за ръката, а след нея бързаха Остин и Спик. И шестимата се втурнаха надолу.

Това напомняше отчаяната атака на изстребителите през защитното поле на крайцер. Слязоха по витата стълба и обръщайки в бягство обозоръжените и смаяни пазачи, Теди, Хирма и останалите излязоха на двора направо през стената, а след това предизвикаха паника до вратите. При вида на лазера стражата с викове се разбяга. Теди преряза дебелите вериги, сякаш са млади бамбукови фиданки, и вратите с глух тропот паднаха навън, като направиха мост от стената до отсрещната страна на рова.

Понесоха се през града с бързината на състезателни коне. Щом видеше хора, Теди размахваше меча по-широко и се стараше да разруши всичко наоколо. Това действаше безотказно, хората изчезваха като попарени. По същия начин преминаха и през градските врати – Теди мигновено направи проход в решетките и остави десетината войници да се чудят каква е тази сила, която превърна мечовете им в чуканчета и здравата ги натупа. Принцесата не изоставаше нито крачка от него, спря за миг само при коневръза. И когато Теди изскочи през вратата и се убеди, че действително са се измъкнали и повече няма с кого да воюва, тя изведе два коня, хвърли му юздата и каза:

– Дръж и давай напред!!!

Останалите, вече на коне, преминаваха през отвора. Теди угаси лъча, пристегна ръкохватката на меча към специалното приспособление на ръкава на комбинезона си, скочи на коня и се понесе.

Когато свикна с мисълта, че са излезли от града и повече не са пленници, Теди изведнъж се сети, че щом намери меча, значи някъде наблизо трябва да са и предавателят, аптекката, а и другите вещи от пилотския комплект и че в този момент той стремително се отдалечава от тях. Това го смути, той дръпна поводата и конят послушно спря. Спътниците му пояздиха още малко, но като видяха, че той спря, върнаха се при него и го наобиколиха.

– Какво има? – недоволно попита Остин.

Хирма предано беше вперила очи в Теди.

Пилотът бавно огледа всички, а сетне глухо обясни:

– Аз си върнах меча, но другите вещи, които са ми много по-необходими, останаха в Таулект.

Настъпи кратко мълчание.

– Теди! – пламенно извика принцесата. – Най-напред трябва да предупредим Данкартен и да помогнем на барон Рой. А после всичко остана. Моля ти се, Теди!

Той се поколеба. В бързината съвсем беше изпуснал факта, че предавателят е някъде наблизо, и сега се ругаеше наум с най-обидни думи, но му беше трудно да не се вслуша в молбата на принцесата. Искаше му се да направи нещо приятно за нея.

Остин беше по-логичен:

– Таулект сега е като гнездо на оси. Ние вдигнахме там такъв ужасен шум, какъвто никой не си е представял. Това би било чисто самоубийство, дори за теб, Теди. Ще ти се наложи непрекъснато да се сражаваш и някаква случайност може да те погуби. Няма да си върнеш нищо. А виж, ако влезем в Таулект като господари...

– Хм! Наистина, ти си прав, Остин. И за да влезем като господари, трябва да защитим Данкартен. О,кей, съгласен съм.

Шестимата войници пришпориха конете и се понесоха към Алгома направо през гората. Въпреки тъмнината – разбира се, относителна, тъй като имаше пълнолуние, конете намираха пътя между правите стволове на дърветата, а когато излязоха на шосето, градът на Рой стремително започна да се приближава.

До Алгома успяха да стигнат час след разсъмване. Войската на южняците, по-точно останките от нея, се беше укрепила зад стените, а

хиляди дахомейци бяха обкръжили града и се силеха да го премажат. Походната палатка на главатарите – Гро, Карнеги, Инци и Арней, беше разположена точно срещу главната порта. Очевидно щурмът беше започнал на разсъмване и сега шепа войници на Рой отбраняваше вратата. Удържаша положението само защото дахомейците не можеха наведнъж да преминат през нея. Останалите южняци по различни начини хвърляха атакуващите от стените.

Шестимата конници бяха забелязани едва тогава, когато Теди стовари върху най-близката тъпна дахомейци два дебели дънера и останалите с викове „Данкартен, напред!“ развъртяха мечовете и се вмъкнаха в плътния строй на неприятеля.

Главното действащо лице беше лазерният меч в ръцете на Теди. Пилотът нарочно започна битката сред старите дървета – косеше ги като трева и падащите стволоче убиха много повече войници, отколкото самия Теди. Той съзнателно се стараше да предизвика колкото се може по-голяма паника и успя. Дахомейците изскочиха от гората като зайци при пожар, а Теди, крещейки и ругайки на междупланетен език, размахваше лъча и предизвикваше нови катастрофи. Хирма, Остин и Спик с войниците също се биеха като побеснели тигри. Странното бе, че започнаха да отблъсват дахомейците, макар че бяха най-малко стотина.

През това време и от Алгома забелязаха неочакваната поддръжка и бързо организираха контраатака – около триста войници удариха обръча там, където действаша Теди и спътниците му. И обръчът бе разкъсан, а дахомейците се уплашиха и се оттеглиха. Теди просто се сблъска с барон Рой. Като видя как пилотът покосява дърветата, той веднага се досети и закрещя, сочейки с пръст към стените на Алгома:

– Оръдията! Унищожите обсадните им оръдия!

Теди разбра и кимна. Южняците, въодушевени от успеха, разшириха пробива в обкръжението. Теди свали от коня най-близкия дахомеец и препусна покрай стената, расичайки стълбите и метателните оръдия, подобни на катапулти. Започнаха да го обстрелват с лъкове и му се наложи да ускори реакциите си, за да избегне стрелите. Но конят му не можеше да направи това и скоро заприлича на игленик. Теди рухна заедно с бедното животно, но все пак успя да отскочи малко встрани, рипна и продължи тичайки да напада. Всичко наоколо сякаш замря – хората се движеха едва-едва, стрелите лениво се плъзгаха към онова място, където Теди е бил преди няколко дълги мига, звуците се понижиха по тембър и се сляха в непонятен басов тътен. Така продължи доста и през това време пилотът успя толкова да избие и да изпотроши, та започна да

се опасява за естествения ход на историята. Едва тогава забеляза, че дахомейците се движеха умопомрачително бавно в обратна посока на Алгома, стрелбата по него беше спряла, а в ушите му звучеше ритмично повтаряща се дума, но Теди не можеше да я разбере поради разтегнатите звукове.

Той спря на място и забави реакциите си, като буквално се изтърси обратно в нормалния живот.

– ...я-а-а! Човек-мълния-а-а! – викаха няколко хиляди гърла и мощният звук едва ли отстъпваше по децибели на излитащ космолет. Пространството пред града бързо опустяваше, войската на Дахомея безредно отстъпваше на север, а защитниците на Алгома, неизвестно защо, не ги преследваха дълго.

Мълниеносният бой завърши. Натрупаха се планини от убити и ранени дахомейци, а на земята почти нямаше войници на Рой. Теди прибра лъча, за да пести заряда, и уморено се помъкна към барона, който разговаряше наблизо с Хирма и Остин.

Четвърта глава ПРАТЕНИК

Рой вече гледаше на Теди по-различно. Изчезна сдържаното недоверие, а вместо него се появиха уважение и благодарност, доколкото баронът беше способен на това. Хирма и по-рано не само с поглед, но и с целия си вид показваше, че е готова да тръгне с Теди накрай света. Само Остин, както винаги, си оставаше равнодушен, дори малко скептичен.

Пилотът реши да разкрие картите си – нямаше какво да губи, а вече му ярваха.

– Бароне, вие ще превзимате ли Таулект? Само това ме интересува.

Рой се намръщи.

– Трябва да направя това!!! Но уви! Засега не мога...

– Зная! – изсумтя и го прекъсна Теди. – Дахомейците тук са твърде много, а трябва да се предупреди и крал Барнегат, за да изпрати помощ.

Рой утвърдително поклати глава. Но след секундно колебание Теди реши да налее масло в огъня:

– Баронът видя ли моя меч?

По това, как заблестяха очите му, пилотът разбра, че баронът е в състояние да продаде и душата си, само и само да получи тази играчка.

– В Таулект останаха още някои мои неща. Когато се добера до тях, мечът ще бъде твой. Разбира се, ако ми помогнеш.

Рой се вцепени. Това надмина най-смелите му очаквания и мечти.

– Но... аз никога не съм имал работа с магьоснически неща...

„Нищо чудно! – изсмя се в себе си Теди. – Те съществуват само във вашето въображение. А законите на физиката навсякъде са си закони на физиката, дори във феодалните светове...“

Баронът беше много объркан и се сърдеше на своята нерешителност.

– Нищо – успокои го Теди, – магьосничеството няма нищо общо с това, но аз ще се погрижа мечът да те слуша.

Пилотът нищо не рискуваше – ако батериите на меча не се дозаредят, енергията ще свърши достатъчно бързо, за да не може Рой да извърши нещо сериозно. А после нека използва ръкохватката като свещник – това е най-доброто, за което може да послужи. Когато хората на Бари още първия ден хванаха пилота, мечът беше поставен на свободно зареждане и черпеше енергия откъдето може, а най-вероятно от

светлината на хилядите свещи в колекцията на херцог Арней. Благодаря ти, Арней!

Теди се усмихна. Едва сега си помисли, че мечът можеше да остане и незареден. Впрочем това би го задържало в Таулект три до пет часа – не повече.

Баронът поклати глава и в очите му отново се появи недоверие.

– Съветвам те по-бързо да изпратиш пратеници при краля... – каза Теди, прозявайки се, и в същото време си помисли дали не е проявил много голямо нахалство.

Баронът погледна Хирма, а тя се усмихна:

– Теди, пратеникът съм аз и възнамерявам да те взема със себе си в Райма.

Пилотът повдигна вежди. Да пътува на юг, в столицата на Данкартен, съвсем не влизаше в плановете му. Но Хирма го гледаше толкова предано, че Теди омекна.

– Хм... Най-напред бих похапнал нещичко. Пък и не би ми попречило да поспя час-два.

– Разбира се!

„Какво пък! – помисли си той. – Няма смисъл да се пъхам в Таулект. А така все пак ще бъда уверен, че вестта е стигнала до Барнегат и ще се върна заедно с неговите войски. Пък и страната ще разгледам, кога пак ще ми се удаде такава възможност!“

– Тогава да се заемем с това, в смисъл – да похапнем нещо!

Беше толкова забавно и приятно да се почувства отпускар преди пътуването и да гледа меч на ръкава си.

* * *

Събудиха го привечер. Не можеше да се каже, че се е наспал, но и вече нямаше толкова силно желание да спи, както по-рано.

Всичко беше готово за заминаване. Хирма, облечена в подходящо за пътуване облекло, поправяше нещо на сбруята на коня си. До нея стояха четирима воини, държаха юздите на конете си и съдейки по това, колко натъпкани бяха торбите им, се готвеха да пътуват с тях. Теди приближи. Рой и Остин бяха също тук и тихо разговаряха. Спик успокояваше тънкокрак кон и го галеше. Вероятно той беше предназначен за Теди. Пилотът бегло го погледна, но тъй като абсолютно нищо не разбираше от коне, се направи, че е доволен.

– Теди – извика го Рой. Пилотът се обърна. Баронът му подаде меч, който едва проблясваше от лъчите на почервенялото вечерно светило.

Теди го взе и внимателно го огледа. Това беше острие, изработено по негов проект – ковачът добре беше усвоил предадените му уроци и този меч се оказа по-добър от предишните два, които пилотът беше загубил в Таулект. Дори острието леко се въртеше – много странно, защото по-рано тази операция Теди извършваше сам. Като се вгледа по-внимателно, той откри, че е направен по-различно, но не по-лошо от неговия.

Той вдигна очи към барона.

– Благодаря.

Баронът се наду и благосклонно кимна. Теди прекрасно разбираше, че трябва да благодари не на барона, а на ковача, който ги следеше отдалеч, доволно присвил очи. Теди му махна с ръка и провеси меча на гърба си. „Нека бъде така – реши той, – и по-солидно е, и изобщо...“

Всички се качиха на конете. Спик също, и то на този, който преди малко държеше. Теди каза „Хм!“ и моментално му докараха друг кон.

Пътуваха седмина – Теди, Хирма, Спик и четирима войници на Рой.

– На добър път! – вдигна юмрук за поздрав Рой и слугите отвориха вратата. Малкият отряд излезе от замъка, пресече Алгома, чиито жители с надежда се вглеждаха в пратениците, и сякаш потъна в светлата шир.

Слънцето клонеше към хоризонта, но до залеза имаше още много време. Копитата глухо чаткаха по прашния път и Алгома бавно изчезваше в далечината като разлято петно. Теди настигна Хирма.

– Принцесо, вие бяхте твърде заета, за да ме посветите в плановете си.

Тя се усмихна.

– Планът е прост – да се доберем до Райма. И то по-скоро.

– И за колко време ще стигнем дотам?

Девојката вдигна рамене:

– За два дни, ако всичко върви както трябва.

Теди машинално докосна лъчевия меч и се убеди, че той е на свободно зареждане, следователно щедро поглъща енергията на местното слънце, защото по-сериозен източник наоколо не се виждаше.

– Е, а за днес какво се предвижда?

– Мисля, че преди да се стъмни, трябва да успеем да преминем Керд, Ален и може би дори да стигнем до хана на Белия Биг при Руета.

– О,кей, значи сега всичко зависи от краката на тези животинки? – Теди потупа по шията своето флегматично конче. Принцесата се засмя и пришпори своя. Седмината конници се приближаваха към неравната линия на застиналата във вечерния здрач древна гора. До нея оставаха още

няколко мили и тя вече се мержелееше на хоризонта.

А няколко часа преди това на север от Алгома, в лагера на дахомейците, Кейт Гро свика своите васали на съвет и всички дойдоха до единствения извод, че Рой ще изпрати в столицата за подкрепления. Гро имаше напълно реален шанс да му попречи. Отрядът на Хирма и не подозираше, че още от първите минути на похода ги съпровождаха войници на Дахомея, и то над петдесетина. Криейки се зад хълмовете, те се разделиха на две групи, когато стигнаха гората – отзад и отляво на отряда, и чакана удобен момент за нападение. Теди беше успял да ги изплаши много и въпреки численото си превъзходство, не смееха да нападнат изведнъж.

Пратениците усетиха нещо лошо едва когато навлязоха петнадесетина мили в гората. Спик непрекъснато се оглеждаше неспокойно. Найсетне задържа коня си и се изравни с принцесата.

– Ваше височество! Не сме сами. Конят усеща присъствието и на други коне.

Принцесата не се изненада – това трябваше да се очаква. Учуди я друго – че преследвачите се появиха толкова късно.

– Къде са?

– Отзад и отляво! Според мен... – Спик напрегнато се огледа. Теди извади лазерния меч и също се заоглежда. Разбира се, можеше да заприщи пътя с няколко покосени дървета, но това не би имало смисъл, защото конниците ще заобиколят през гората.

– Да ги поизплаша ли?

– Как?

Пилотът вдигна рамене. Спик разбра, че Теди пак се готви да пусне в действие някой от своите номера. Пилотът спусна качулката, слезе от коня и даде знак на спътниците си да се скрият зад завоя. Когато отминаха на стотина метра, Теди си плю на ръцете и се качи на едно клонесто дърво, което приличаше на тъжен великан, склонил се любопитно над пътя. След няколко минути се чу глух тропот на копита и се показаха тридесетина воители. Теди стисна ръкохватката на меча и го насочи към предварително набелязания камък – вековна мъхеста скала, заседнала край пътя бог знае от какъв ледников период. Висока бе шест метра, следователно скоростта на падането ще е равна на скоростта на замахане с ръка, а това, както смяташе Теди, ще бъде достатъчно за един малък фойерверк.

Когато конниците приближиха, пилотът изкрещя страховито и скочи отгоре върху камъка. Пусна лъча в движение и като се приземи,

рязна скалата. Скоростта беше достатъчна – камъкът не просто се раздели на две, а под действието на „ленивите“ квантови лъчи по линията на разпукването започна активно молекулярно изхвърляне и канарата се разсипа на разноцветни искри, също като бенгалски огън.

Единственото нещо, за което Теди съжаляваше, беше, че още не се бе стъмнило съвсем, тогава ефектът би бил още по-зашеметяващ. Войниците отскочиха назад и имаше защо – пред очите им най-обикновен камък внезапно избухна в светлина и някъде по средата на разноцветното сияние и искрите изникна тъмна фигура с качулка и ослепително оръжие в ръце.

Това беше съвсем достатъчно. Скоро за отряда напомняха само многобройните следи, а тропотът на копитата бързо затихна в далечината. Теди се втурна към завоя.

Но това, което видя, съвсем не го зарадва.

Докато той плашеше една част от преследвачите, другата, за която пилотът съвсем бе забравил, беше нападнала неговите спътници, а те не успяха да окажат ни най-малка съпротива. Четиримата войници бяха паднали още в първите секунди, дори без да извадят мечовете си. Спик лежеше в голяма кървава локва, а принцесата и конете никъде не се виждаха.

Теди започна да ругае на своя, междупланетния език и Спик, очевидно чул гласа му, простена и се размърда. Пилотът се спусна към него. Офицерът беше зле, но не дотолкова, че незабавно да умре. Разсечена бе кожата на главата му, но черепът беше цял, имаше и голяма рана на рамото. Спик още не беше изпаднал в безсъзнание, но бързо отпаднаше от загубата на кръв.

Теди още веднъж изруга, настрои меча на поляризирана ултравиолетова светлина, пусна го на минимална мощност и се зае да обработва раните на офицера. Плътта бързо престана да кърви и раните се покриха с тъничка розова коричка. Спик спря да стене, защото лъчът обгаряше нервните окончания на повредените тъкани и сигналите за болка престанаха да постъпват в мозъка.

– Ти наистина си магьосник, Теди – прехрипнало произнесе Спик, когато пилотът свърши „курса на лечение“ и закопча меча върху ръкава си.

– Къде е принцесата? – попита намръщено той вместо отговор.

Спик също се намръщи.

– Откараха я със себе си.

– В Таулект ли?

– Ами къде другаде?

– И какво ще правим сега?

Спик искаше да пипне раната на главата си, но Теди го хвана за ръката:

– Не бива. Нека хване коричка...

Спик въздъхна.

– Някъде тук наблизо има село... Е, селце с хан и двадесетина къщици.

– Значи – прекъсна го Теди, ще те отнеса там, а аз самият – в Райма, така ли?

Спик се усмихна.

– Не в Райма. Истинските пратеници минават по друг път и сутринта ще успеят вече всичко да съобщят на Барнегат.

Теди направи кисела физиономия.

– Значи ние само отвличахме вниманието на тази банда?

Офицерът горчиво се усмихна. Той също смяташе, че тази хитрост им струва твърде скъпо.

Гората шумеше, чуваха се гласове на птички, сякаш нямаше никаква война.

– Е, какво пък... Да им пожелаем да не ги сполети нашата участ – Теди внимателно повдигна ранения, сложи го на раменете си и попита:

– Къде е това ваше село?

Спик мълчаливо показа посоката.

До къщите стигнаха по тъмно. Отгоре като чудновата паяжина проблясваха непознати съзвездия, луната, която приличаше на по-малката от луните на Хобарт, висеше сред тях също като квачка сред пилетата си. В нощната тишина цвърчаха шурци и Теди с тъга си помисли, че и тази година ще види отпуск, когато си види ушите. На Хобарт също така цвърчаха шурци, също така висеше в тъмното небе ленивата луна, а другата – по-бързата, се носеше по орбитата си като откъснало се от синджира пале, успявайки за едно денонощие да изгрее и да залезе цели шест пъти. Но от всичко това го разделяха много парсеци и нито една жива душа не знаеше, че той, Теди, е захвърлен на тази планета и стърчи тук вече два месеца.

Селцето, както каза Спик, се състоеше от двадесетина къщурки и един хан, разположен в самия център, с весели, ярко осветени прозорци. Оттам се чуваше музика и дори отдалеч тя се стори на Теди много мелодична. Получил съгласието на Спик, той се отправи нататък. Стопанинът, здравеняк червендалест селянин, при вида на златната монета

излъчи такава добронамереност, че би засенчил избухването на свръхнова. Моментално занесоха Спик горе, а Теди влезе в кръчмата.

По стените на просторното, порядъчно опушено помещение горяха факли, а в средата въпреки лятното време пламтеше камина. Десетина ниски стола сполучливо бяха наредени покрай стените и оставяха доста свободно място в центъра. Около масите седяха, пиеха, ядяха и гръмогласно говореха тридесетина човека. Теди се отпусна до най-крайната ъглова маса и пъргав слуга веднага му донесе вино и печено. Постоянните посетители критично оглеждаха новака, но пилотът беше твърде гладен, за да им обръща внимание. Ала се наложи, когато до неговата маса седна космат мъжага, който твърде напомняше старите приказки за снежния човек. Теди въпросително го погледна, а мъжаката впи в пилота бодлив като акациев клон поглед.

След това заяви с удивително боботещ бас:

– Ти не ми харесваш!

Теди вдигна рамене и тъжно въздъхна:

– Съжалявам...

Наоколо се закискаха. Мъжаката се намръщи и се заинтересува:

– Тебе никога ли не са те изхвърляли от кръчма?

Теди отрицателно врътна глава. Очевидно тук забавлението беше да изхвърлят гостите от кръчмата.

– А ти не се ли плашиш, че барон Рой ще ти откъсне главата?

Мъжаката се озъби:

– Той няма да научи.

Зяпачите се събраха около тях, предвкусвайки голямо забавление, защото Теди беше поне с две глави по-нисък и два пъти по-тесен в раменете от противника си. Мъжаката демонстративно барабанеше по масата и съзерцаваше пилота, който равнодушно си чоплеше зъбите с тънка костичка. Разбира се, че Теди, който му се виждаше дребосък, ни най-малко не го уплаши, а само го озадачи. Сега оставаше само да се заяде и поведът бе готов.

– А ти да не би да си храненик на барона?

Теди пак поклати глава.

– А защо ме плашиш с него?

Теди остана безмълвен.

– Отговаряй, когато говорят с теб!

Пилотът сънливо погледна мъжаката и миролюбиво помоли:

– Слушай, приятел, искаш ли да се махнеш, а? Уморен съм и не искам да разговарям с всякакви глупаци.

Мъжagатa се oживи.

– Чухте ли? Нарече ме глупак.

Той шумно скочи, хвана Теди за яката и го довлече на свободното място в центъра, размаха огромния си като бухалка юмрук – и полетя под най-близката маса, разблъсквайки столовете, които му се изпречваха на пътя. Теди остана прав, сякаш нищо не се е случило.

Мъжagатa се измъкна изпод масатa, като дори гърбът му издаваше почуда. Едва ли нещо разбра, защото отново се нахвърли върху Теди, вдигнал ръка за удар. Пилотът спокойно го хвана за китката, леко отмести центъра на тежестта му и същевременно продължавайки движението на туловището му, пусна ръката му. Здравеният размаха крака и се намери в ъгъла, след като строши още два стола.

Теди укорително зацъка и поклати глава:

– Ай-ай-ай! Ама ти си бил хулиган, бе!

Мъжagатa скочи, изрева и се нахвърли върху слабата фигура на пилота като булдoзер срещу стена – очевидно не беше свикнал да губи. Ефектът беше същият – за втори път се намери под масатa. Теди не му даде да стане, с два ритника изключи съзнанието му за известно време. Пилотът бавно вдигна очи и огледа останалите.

– Някой друг има ли въпроси?

Хоратa с уважение се вираха в него и, както можеше да се очаква, нямаха никакви въпроси. Теди се върна към прекъснатата си вечеря с чувството за изпълнен дълг и с най-обикновено злорадство. След десетина минути до него седна брадат здравеняк с внушителен меч на кръста.

– Аз те познавам – тихо каза той, – едва не те обесиха в Алгома преди месец.

Теди кимна.

– Здраватa се биеш.

– Благодаря.

– Казвам се Фил. Фил Тензи.

– А пък аз Тед Айрън. Но обичам да ме наричат Теди.

– О,кей, Теди, имам работа за теб.

– Казвай, макар че едва ли бих могъл да ти помогна – затънал съм в грижи до гуша.

Фил пресуши обемистата чаша, която държеше в лявата си ръка, и в упор загледа Теди.

– Търся хора, способни да ми пазят имуществото. Трябва да се достави това-онова в Дахомея. Да се достави, разбира се, цяло и

невредимо. Сещаш ли се?

Теди настръхна:

– И много ли са желаещите да нарушат целостта му?

Фил вдигна ръце и очи към тавана.

– Ако е в Таулект, съгласен съм – без да му мисли, каза пилотът.

– Не точно в Таулект, но е съвсем наблизо.

Теди с очакване погледна Фил.

– Плащам в злато – уточни той.

– Уговорихме се – кимна Теди. Неочакваното предложение му дойде съвсем навреме.

Искаше да попадне в Дахомея и да се свърже със скитащите горски отряди, които с викове „Дахомея“ и „Крал Тауншенд“ гromяха и грабеха помагачите на Кейт Гро. Като се представи за принц Тауншенд, когото тези хора вече бяха провъзгласили за крал, Теди разчиташе да помогне на силите на Данкартен да завземат Таулект, а следователно да се добере и до предавателя. Затова даде съгласието си да помогне на Фил. Не знаеше само едно – че Фил е един от тях, и то съвсем не от последните, а „това-онова“ бяха четири каруци с оръжие за бунтарите в Дахомея.

Теди не каза нищо на Спик – той мислеше, че пилотът се връща в Алгома. През нощта хората на Фил тръгнаха на север, към Таулект.

Пета глава ПРИНЦ

Яките набити кончета бодро теглеха четирите скърцащи въпреки обилната смазка каруци. Отрядът на Фил Тензи се състоеше от брадати здравеняци също като него. Общо бяха единадесет, главно дахомейци, и се отнесоха невероятно равнодушно към Теди. Пилотът предполагаше дори някаква клопка, понеже не разбираше защо го е наел Фил, след като има предостатъчно хора. Но неизвестно защо Фил му внушаваше доверие и симпатия и той постепенно се успокои.

В тъмнината се налагаше да се върви бавно, Теди непрекъснато се спъваше. Гората сякаш бе заспала от тишината на този час преди разсъмване и на човек му се струваше, че скърцането на колите се чува чак в Таулект и незабавно ще събере тук всички воители на Кейт Гро. От еднообразието Теди започна да клюма и още повече да се спъвва. Фил се досети, че е уморен, настигна го и му предложи да поспи в една от каруците.

Теди не отказа – накърши клони за постелка и легна в последната каруца, приспиван от равномерното поклащане и скърцане. Склонилите се над пътя дървета му махаха с клоните си, но той не ги виждаше.

Събуждането беше рязко и неочаквано – предупреждаващ вик и веднага след него звън на мечове, съвсем като през онзи, първия ден. Теди грабна обикновенния метален меч – чисто механично, в просъница, и се втурна натам, където се колежа. Фил и хората му се бяха сблъскали с десетина дружинници на Арней – пилотът позна херцогския герб на гърдите им. Намесата му бързо наклони везните в полза на Филовите юначаги и скоро стълкновението се прекрати, защото вече нямаше с кого да се сражават. Бяха избили войниците, събраха им оръжието и го сложиха в каруците. Сега спътниците му започнаха да гледат Теди с интерес и уважение. Щом прибраха трофейното оръжие, всички го наобиколиха. Хората на Фил мълчаливо разглеждаха слабоватата и безформената фигура на пилота.

– Кой си ти? – с хрипков глас попита Фил, продължавайки да диша тежко след схватката.

– Вече ви казах – отвърна Теди, като прибираше меч в ножницата на гърба си.

Воините се взираха в пилота, сякаш се опитваха по-добре да видят

нещо, което виси на шията му. Под техните погледи Теди машинално провери дали наистина там има нещо, широките ръкави на наметалото се плъзнаха надолу и оголиха ръцете му до лактите. Сега всички се загледаха в белега на левия лакът, който започваше от извивката и продължаваше почти до китката му. Теди вече бе успял да забрави за него.

– Боже мой! – изхриптя Фил. – Принцът! Ваше височество! – той се отпусна на едно коляно, а след него и целият отряд.

Теди разбра, че пак са го сметнали за принц, преди той да е предприел нещо. Впрочем не се и помъчи да протестира.

– Да, аз съм принц Тауншенд! Все пак се върнах, каквото и да говорят злите езици в Дахомея и извън нея! И вие ще ми помогнете да сплота верните си хора в една войска и да превземем Таулект!

Това беше голямата мечта на всички скитници, излезли в горите на Дахомея, само че те се готвеха да превземат столицата – Авостинг, но тъй като Гро и неговата свита сега се намираха в Таулект, думите на Теди прозвучаха съвсем на място.

– Ваше височество! Ние сме се запътили към отряда на Енди Дребоська, той е най-многобройният в окръга. Щом плъзне вестта за пристигането на ваше височество, всички околни отряди ще се съберат в тавора на Енди най-късно след два дни!

„А през това време ще пристигне и войската на Барнегат!“ – помисли довольно Теди. Всичко се подреждаше чудесно, като по ноти.

– Щом е така, да побързаме – високо каза той.

Фил скокна и извика на брататите си скитници:

– Дахомея!

– И Тауншенд! – изкрещяха в отговор десетина гърла и Теди тревожно си помисли какво ще стане, когато разберат, че той е толкова принц, колкото барон Рой е кибернетик.

Отрядът отново навлезе в гората. Ясно си личеше голямата им радост. Вероятно много дълго са чакали връщането на своя принц.

А Теди размишляваше. Ако успее да събере достатъчно голяма войска от гъмжащите с бунтовници гори около Таулект, градът можеше да бъде превзет и без да чака Барнегат. Пилотът никак не беше уверен, че още дълго ще може да се задържи в кожата на принц.

Обозът упорито се промъкваше през гъстите храсталаци. Денят отдавна бе настъпил, приближаваше обед. Фил отклони каруците от пътя за Авостинг, пресичащ гората, и тръгна направо към пътя за Таулект.

Сигналът за тревога, подаден от вървящия най-отпред, прозвуча неочаквано. Спряха каруците и Теди, Фил и още двама братати мъже

изтичаха напред, като се стараеха да бъдат встрани от пътя. Там се бяха разположили на временен лагер дахомейци – наемници на Кейт Гро, същите, които вчера преследваха лъжливите пратеници на барон Рой за столицата. Пилотът позна лежащата върху едно наметало принцеса Хирма.

„Ама разбира се, как забравих! – усмихна се тихичко Теди. – Напоследък май само това правя – спасявам я от дахомейците!“

Принцесата не помръдваше, сякаш спеше. Фил въпросително погледна Теди. Той извади лазерния меч, нареди на Фил и на останалите да не му се бъркат и запълзя напред. След като се приближи достатъчно за скок, пилотът се заоглежда, изчаквайки. Принцесата като че ли наистина спеше. Всичко беше спокойно, но Теди се върна при Фил.

– Можем ли да ги заобиколим, без да ни забележат?

Фил се замисли.

– С каруците ли? Едва ли...

– Тогава трябва да отвлечем вниманието им.

В този момент от лагера се чува шум и викове, сякаш из шубраците бе изпъзляла кобра. Теди се хвърли към своя наблюдателен пункт. От противоположната страна изскочиха няколко приличащи на диви свине животни и войниците моментално се спуснаха да ги убиват. Вдигна се невъобразима врява. Зверовете наистина се оказаха родни братя на хобартските и на земните свине, а Фил тутакси се досети и бързо подкара каруците. Скърцането им не можеше да се чуе в лагера, там беше достатъчно шумно, а пък и от тази страна пътят не се виждаше. Ловът завърши след няколко минути, войниците влачеха към разпаления огън убитите животни, а отрядът успя да се изтегли на безопасно място на север. Теди заобиколи лагера през гората и намери Фил.

– Трябва да подплаша конете – властно каза той на предводителя. Честно казано, Теди много се страхуваше, че ще го разобличат, защото явно принцът би трябвало да знае как се прави това, а пък той нямаше понятие. Но всичко се размина – Фил кимна с разбиране и смъкна от първата каруца ужасно миришеща кожа. И на Хобарт имаше такива животни, наричаха ги мечки.

– Убиха я онзи ден.

От мечки би трябвало да се плашат и Филовите коне, но те изобщо не реагираха.

Теди омота кожата около кръста си и заповяда на Фил да тръгват, той ще ги настигне след десетина минути. Обозът потегли, а пилотът се върна в лагера. Внимателно разгърна клоните и огледа вече познатата

картина. Войниците се занимаваха около огньовете и се готвеха да пекат своя улов. Двама охраняваха все още спящата Хирма и вързаните недалеч коне. Теди почака още няколко минути, докато войниците се отдалечат към огньовете, и започна да действа.

Ускорявайки реакциите си до краен предел, той се хвърли като вихрушка в лагера. Обикновеният човек просто физически не можеше да го забележи. Без да усетят приближаването му, Теди цапардоса пазачите с дръжката на меча, грабна принцесата на рамо и бегом се устреми към конете. А те, подушили мечка и смъртно усещайки нечие чуждо присъствие, започнаха да ритат и да цвилят. Пилотът преряза всички поводи и изплашените коне се втурнаха през лагера, като тъпчеха по пътя си всичко освен дърветата. Почти всички войници бяха съборени, а някои и изпотъпкани.

Теди не дочака финала – придържайки тялото на принцесата, той се понесе в противоположна посока. Изтича на пътя, увеличи скоростта и едва когато забележа отпред каруците, започна да връща нормалните си възприятия. Тялото на принцесата изведнъж му натежа и той я сложи на тревата. Тя, както и преди, спеше непробудно и това беше много странно – още в лагера Теди се изненада, че не се е събудила от олелията при лова. А сега съвсем се убеди, че последните събития, които можеха да събудят и изпаднал в летаргичен сън, на нея ни най-малко не се отразиха. Безспорно беше жива – пилотът чувстваше дишането и биенето на сърцето ѝ. Той я разтърси и се опита да я събуди.

– Хей, принцесо! Събуди се! Съвсем не ми е лесно да те мъкна.

Но девойката продължаваше да спи. Теди я шляпна по бузите.

„Дали не са я приспали?“

Пилотът въздъхна, взе на ръце отпуснатото тяло и тръгна след обоза. Ускорявайки крачка, след две минути настигна каруците.

Нямаше нужда обозът да спира. Теди сложи принцесата на мястото, където беше спал тази сутрин, и потърси с очи Фил. Той вървеше наблизо. Пилотът свали мечата кожа и я върна на предводителя. Фил се усмихна и я хвърли върху предната каруца и това движение напомни на Теди нападателя от училищния им отбор по баскетбол, когото наричаха Гибона.

– Коя е тази? – подозрително попита Фил. – Не е ли принцесата на Данкартен?

– Тя е – кимна Теди утвърдително.

Фил замълча и пилотът разбра, че е недоволен, макар че не се осмеляваше да го каже.

– Заради нея ще започнат да ни търсят. И хората на Гро, и целият Данкартен.

– Нищо – успокой го Теди. – За Данкартен отговарям аз, а с дахомейците ще се справим всички заедно.

Фил наведе глава. Може би не беше съгласен, но не възрази.

– Тя защо спи? Вероятно са я приспали? – предпазливо се поинтересува Теди.

Фил кимна:

– Понякога Гро постъпва така, за да не избягат пленниците по пътя, когато нямат много време да се занимават с тях.

Сега кимна Теди:

– А скоро ли ще пристигнем в лагера на Енди... как се казваше?

– Енди Дребосъка ли? Мисля, че през нощта.

Теди въздъхна и се поинтересува дали е прието скитниците да обядват, тъй като за последен път беше ял вчера вечерта в кръчмата.

Те вървяха целия ден и почти цялата нощ и принцесата въобще не се събуди. Теди успя да подремне, но щом отпред се замяркаха огньовете, той вече вървеше с Фил начело на отряда.

– Това е. Стигнахме, ваше височество. Ето го тabora на Енди – Фил спря и плясна с ръце.

Таборът наистина се оказа голям и се състоеше от землянки и колиби. Навсякъде горяха огньовете и около тях спяха или седяха будни също такива брадати мъже като в отряда на Фил. Мнозина се събудиха и се измъкнаха от колибите. По тabora моментално се пръсна новината: „Фил пристигна! Фил Тензи! С оръжие!“ Фил криеше усмивката си в брадата и се здрависваше с всички. Неговите хора – също. В центъра на лагера беше построена колиба, която се различаваше от другите. От нея излезе един здравеняк, още по-грамаден от онзи, който вчера се заяждаше в кръчмата с Теди, и като видя Фил, радостно се развика:

– Фил, братле!

– Енди!

На Теди му стана ясно защо го бяха нарекли Дребосъка.

– Знаеш ли кого докарах, Енди, а?

Те престанаха да се прегръщат. Фил се обърна и погледна Теди.

– С нас пристигна принц Тауншенд!

Лицето на Енди се удължи. Той внимателно погледна Теди и нещо в погледа му не се хареса на пилота.

– Това ли е принц Тауншенд? – недоверчиво попита той.

Теди се постара да кимне колкото се може по-високомерно.

– Ти уверен ли си, Фил? – щракна с пръсти здравенякът и това съвсем обърка пилота. Именно в този момент хванаха ръцете му, извиха ги назад, а сетне ги вързаха.

Фил недоумяващо погледна Енди.

– Фил, тебе са те излъгали – прехрипнало каза Енди, – принцът вече цяла седмица живее в лагера. Ето го, идва!

– Какво става тук?

Теди не видя говорещия, защото лежеше с нос, забит в миналогодишните борови иглички, но гласът му се стори познат.

– Фил Тензи докара оръжие, ваше височество. И с него има един, който се е представил за принц Тауншенд.

– Охо! Я ми го покажете!

Изправиха Теди. Пред очите му стоеше Харвей Точното око.

– Теди? – изненада се той.

– Харвей? – не по-малко се изненада и Теди.

Харвей взе кинжала и преряза въжетата, с които бяха вързали пилота.

– Теди – повтори той, засмя се и разтвори ръце, – привет, Теди!

– Привет, Харвей! – радостно отвърна Теди и се прегърнаха.

„Дявол да го вземе! Най-после да мога да се прегърна искрено и от душа с един човек на този свят!“

– Много съжалявам, Теди! Ти, разбира се, си чудесен момък, но принц Тауншенд съм аз.

– Това е прекрасно! Честно казано, вече ми омръзна да се представям за принц.

– Кой е този, ваше височество? – попита Енди. Напрежението изчезна от гласа му като мъгла след изгрев слънце, а на негово място се появи доброжелателност, която повече прилягаше на здравеняка.

Харвей, или по-точно Тауншенд, се обърна и весело отговори:

– Не зная! Теди – и край! Но ако не беше той, аз можех и да не избягна бесилката на барон Рой.

Теди практически не познаваше Харвей, но въпреки всичко чувстваше, че на този човек може да се довери. Още повече че сега и двамата искаха едно и също – да влязат в Таулект и да вземат онова, което им принадлежи: Теди преподавателя, а принцът – властта.

– Принце, с нас е и принцеса Хирма, тя спи...

– Хирма тук ли е? – възкликна Тауншенд. – Но как? Откъде?

– Хората на Гро я караха в Таулект. А ние я... така де, ние я откраднахме.

Принцът видя Хирма, която Фил Тензи носеше на ръце, досетил се, че не е лошо да я настани в някоя колиба. Внесоха девойката в бараката на Енди и я поставиха върху купчина сено, като я покриха с пухкава кожа от непознат едър звяр.

– Принцесо – прошепна Тауншенд и я погали по лицето. Но девойката продължи да спи дълбоко и безметежно.

Тауншенд се огледа. Отзад стояха като почетен караул Теди, Фил, Енди и още трима, очевидно също от главатарите.

– Какво й е? – попита принцът.

– Мисля, че са я приспали – предпазливо проговори Фил.

Енди със съмнение поклати глава:

– Не-е... Колко време спи?

Фил вдигна рамене:

– Може би от тази сутрин, а може и от вчера... Но за сутринта сме сигурни.

Енди още по-убедено отпреди повтори:

– Не, Фил, това е магия. Нито една сънотворна билка не действа повече от шест часа.

Още при думата магия Теди скептично изхъмка, сякаш искаше да каже: знаем ги вашите магии! Всички го изгледаха с явно недоволство, но това ни най-малко не го смути.

Тауншенд хвърли внимателен поглед към Теди, а после към принцесата.

– Я извикайте Дик Нехранимайкото...

Един от тримата непознати веднага излезе. Тауншенд пак погледна Теди.

– Познаваш ли Дик Нехранимайкото?

Теди естествено не го познаваше и отрицателно поклати глава.

– Това е най-великият магьосник, когото някога съм виждал – с уважение произнесе принцът и дори за Теди похвалата в неговата уста прозвуча убедително.

Но като човек на голямата наука пилотът отново скептично изхъмка и в този момент в колибата стремително влезе дребничък лис човек с пронизващ многопластов поглед и с маниери на роден екстрасенс. Теди разбра, че той е един от онези пройдохи, за които измамата отдавна е станала точна наука и които будалкат доверчивите и простодушни хора, като се представят за велики чародейци. Виж го само, научил се да манипулира с биополета! Щом е така, току виж, обявят Теди за месия, изпратен от Всевишния!

През това време Дик разтвори клепачите на принцесата и раздвижи ръце пред лицето ѝ. Той не се и опитваше да изобрази някакви магически жестове, просто проверяваше дали Хирма реагира на движението. Теди с интерес се загледа в работата на Дик. Очите му изведнъж се изцъклиха и на гладко избръснатата му глава избиха, радостно проблясвайки, капчици пот. Той измърмори нещо и тогава пилотът внезапно се досети.

„Ама разбира се!!! Обикновен хипнотичен сън! Принудителен, от втора, ако се не лъжа, степен. Можех да я събудя още през деня.“

Както винаги, вече известното решение изглеждаше учудващо просто.

Впрочем работата на Дик не вървеше съвсем добре, или по-скоро онзи, който беше приспал принцесата, бе поставил някаква скрита бариера. Това само потвърждаваше догадката на пилота. Теди тихичко се приближи, прошепна на Дик: „Продължавай!“, и хвана девойката за ръката така, че нервните окончания на върха на пръстите ѝ да докоснат неговите рецептори.

След минута Тед разбра каква е работата: Дик включи програмата за събуждане, но тя предварително беше блокирана и сега се въртеше в кръг като развалена грамофонна плоча. Той трябваше да бъде разкъсан в самото начало. Разчел всичко до най-малката подробност, Теди се съредоточи, хвана свободната ръка на Дик и в необходимия момент шибна принцесата с Диковото биополе.

Светът сякаш се разтвори и погълна Теди, който не очакваше такъв мощен психорезонанс. Пилотът временно престана да съобразява и тихо седна зад тях направо на пода.

Хирма въздъхна и скоро отвори очи. Тауншенд през цялото време я придържаше за раменете.

– Принце! – зарадва се девойката и се протегна към него.

Най-напред се целунаха, а сетне принцесата се огледа.

– Но къде сме?

– В Дахомея, в табора на Енди Дребосъка.

Едва тогава Хирма обърна внимание и на присъстващите.

– О, Енди! Все си си същият – развесели се тя. – Здравей, Фил!

Братият отговори с усмивка.

– Как се чувстваш? – прекъсна потока от поздравления Тауншенд.

– Нормално – отвърна Хирма. – Струва ми се, че цели десет дена мога да не спя. – Тя пак се обърна към останалите: – А, и Дик Нехранимайкото е тук! Ти ли ме събуди?

Дик се оказа съвсем честен.

– Заедно с него – той се обърна и потърси с поглед Теди, но пилотът седеше на пода, още не беше дошъл на себе си от невнимателния контакт с психиката на Нехранимайкото. Фил, който стоеше най-близо до него, го изправи на крака и Теди, получил известно облекчение, постепенно се окопоти.

– Аха, това е Теди, разбира се. Без тебе нищо не става!

Теди се усмихна.

– Между другото – намеси се Тауншенд – именно той се изхитрил да те открадне от хората на Гро. Имай предвид.

– В последно време това му стана навик – разтвори ръце принцесата, – длъжница съм ти, Теди.

Той неопределено махна с ръка.

– Енди – обърна се Хирма към гиганта, – твоят готвач-джудже още ли е жив?

– Защо, да не би принцесата да е гладна? – избоботи Дребосъка.

Теди се изненада – много свойски бяха отношенията на тези хора с кралските особи. Но в края на краищата това изобщо не го засягаше.

Те оставиха принцесата в колибата и излязоха под мъждукащия полог на звездното небе. Теди намери Хобарт – малка трепкаща светулка на запад, и тихичко въздъхна. От светлината на огъня, около който насядаха, звездите избледняха и не светеха така ярко. Теди си помисли, че никой от тези хора никога не е видял звездите истински, от Космоса...

– Принце... – започна пилотът, но Тауншенд го спря с енергично махване.

– Можеш да ме наричаш както по-рано – Харвей. Това, първо. А второ – искам да зная какво търсиш и как попадна тук.

Желанието му беше напълно основателно и Теди отговори:

– Непременно трябва да отида в Таулект. Помниш ли, бях ти разказал как хората на Херб Колайти ме хванаха на брега...

Харвей кимна утвърдително.

– Те ми отмъкнаха някои неща, без които не мога да се върна у дома. Зная, че са в Таулект, с положителност го зная. И предполагам, че принц Тауншенд има намерение да превземе града. Ако е така, мога да ви окажа голяма помощ.

Харвей помисли малко, сетне каза:

– Да, имам намерение да превзема Таулект. Но същото има намерение да направи и барон Рой, с когото отношенията ми далеч не са приятелски.

– Тогава ти пръв го превзemi – вдигна рамене Теди.

Харвей се намръщи.

– Твърде малко са ми силите за това.

– Ами тогава склучи споразумение с Рой.

Принцът на свой ред се усмихна.

– На Рой изгориха няколко села и той иска да плати със същото, а аз нямам намерение да паля своята земя. Искam само откровено да си поговоря с Гро, Арней, Инци и Карнеги.

Сега Теди се замисли.

– Добре – кимна той, – а как стоят работите с крал Барнегат? Мисля, че Хирма ще каже някоя добра дума на баща си за теб.

– Хм! Наистина това е идея.

– А Барнегат ще бъде тук след два-три дни...

– Ще бъде тук най-късно утре, ако вече не се е появил – прекъсна го Харвей.

Теди впери поглед в него.

– Нали пратеникът ще пристигне при него едва привечер?

Харвей нетърпеливо махна с ръка:

– Ти да не мислиш, че Барнегат е спял? Не напразно ръководи Данкартен вече седемнадесет години. Той отдавна е разбрал, че се готви голяма каша от страна на Дахомея, най-вероятно в околностите на Алгома. И когато шпионите му докладвали, че Гро стяга войска и от Авостинг, и отвсякъде за Таулект, Барнегат веднага побърза затам.

Теди кимаше, размишлявайки. Отдавна го гризеше някаква смътна, неясна мисъл – изплъзваше му се като змия и а-ха да я улови, но все си оставаше неуловима. Чувството му за вътрешен дискомфорт задълбочаваше усещането, че мисълта е важна. През последния половин час седеше като върху игли. И когато до огъня се мярна Дик Нехранимайкото, внезапно го озари прозрение.

– Стоп! – той скочи и се хвана за главата. – Стоп!

Всички учудено го погледнаха.

– Ама разбира се! – каза Теди високо, но после реши, че не е задължително да го каже на всеослушание, дори е излишно.

„Ние попаднахме в резонанс с Нехранимайкото. Неговият мозък се съгласува с моя по биочестоти! Значи...“

Съпадението, макар и приблизително, на биочестотите бе голяма рядкост. И щеше да бъде велика глупост да не се използва.

– На какво стоп? – внимателно попита Тауншенд, като видя, че Теди скочи и изведнъж започна да размишлява напрегнато, сумтейки.

Теди сякаш експлодира.

– Харвей, а как би ти харесал такъв вариант – да домъкна тук и Гро, и Инци, и Карнеги, и когото още кажеш, пък след това вземай Таулект с голи ръце? Та нима дахомейците ще тръгнат срещу своя принц?

Харвей се засмя:

– Теди, ти си отличен момък, но явно си от много далеч. Как ще ги домъкнеш тук?

– Ами ако ги домъкна?

Харвей внимателно го погледна.

– Какво си намислил?

Теди се бе успокоил и седна.

– Това вече е друг разговор – кимна той доволно, – трябва ми двадесетина души. И някой, който познава замъка на Арней и местата за влизане в него като собствения си джоб. И още – да познава лично всичките тези барони и херцози.

Харвей се възви назад:

– Енди... Подбери двадесет души – и пак се обърна към пилота: – Трябва ли ти време за подготовка?

– Готов съм да започна веднага.

– Отлично! Това е чист авантюризм, чувствам го, но, кой знае защо, ми харесва!

Харвей се преобрази. Той беше човек на действието, а принудителното чакане го беше хвърлило в униние. Но сега очите му блеснаха и той заприлича на хищник, излязъл на нощен лов.

След малко двадесетте воини бяха готови. Харвей, Фил, Енди и принцесата също тръгнаха. Теди огледа всички и каза:

– Забравихме още някого – Дик Нехранимайкото.

Харвей погледна пилота накриво.

– Но той не е войник, той е магьосник.

– Уви, принце, той ще бъде главният ни войник. Без него нищо не може да се направи.

Моментално изтичаха за Нехранимайкото.

– Чуйте ме добре – каза междуременно Теди на своя отряд. – Искате, не искате, но през цялото това време трябва да ме слушате безпрекословно, без да се замисляте. Забравете кои сте – принц или прост войник. През това време вие ще бъдете продължение на моите ръце, крака, очи и всичко останало. И не се плашете, каквото и да се случи с мен или с вас.

Теди започна психологическа обработка. По принцип планът му би

трябвало да се осъществи успешно, можеше да се провали само в резултат на активна аналитическа бариера или блокиране. Но едва ли някой от хората пред него бе способен на подобно нещо. По-добре бе обаче доброволно да му се подчинят.

– Принце – прошепна Хирма на ухото на Харвей, – това е дявол, същински дявол, а не човек. И ще направи всичко точно както казва. Не е за пръв път. Ти видял ли си неговия меч?

– Не...

– Ще го видиш.

Дик Нехранимайкото дойде и тръгнаха. След половинчасово препускане в далечината се показа Таулект. По-нататък трябваше да продължат пеша. Малкият отряд безшумно приближаваше града. Когато бяха само на половин миля от него, Теди ги спря: „Време е.“

Той изпрати двамина да пазят конете, а останалите построи в редица. Деветнадесет различни хора, деветнадесет различни съдби и светове замряха по негова команда.

– Хванете се за ръце! – заповяда пилотът.

Всички учудено се спогледаха, но веднага се подчиниха без излишни приказки.

– Затворете очи!

Теди улови Дик за двете ръце, стисна очи и се концентрира. Дик се поддаде лесно, пилотът усети, че той се стараеше да му помогне, и те се сляха ведно бързо и леко. Сега, когато Теди се подготви за резонанса, всичко мина безболезнено. Просто се почувства хиляди пъти по-силен. Можеше да се заеме и с останалите.

Отначало си представи всички като едно цяло и усети как ръцете му боцкат там, където се докосват до дланите на стоящите до него Хирма и Фил. Нямахше значение, че лявата ръка всъщност бе на Дик Нехранимайкото, Теди я чувстваше като своя.

А след това светът избухна и границите му, и дотогава далечни, изчезнаха някъде в безкрая. Теди отвори двадесетте си чифта очи и видя света от двадесет точки едновременно. С двадесет ръце – осемнадесет десни и две леви, стисна ръкохватката на меча. Той вече знаеше, че съвсем близо започва подземен проход, който извежда направо в замъка на Арней, и това беше чудесно, защото не се налагаше да се мъкнат през целия град и да щурмуват две стени. Познаваше всяко кътче на този замък и беше уверен, че Арней, Гро и Карнеги сега се намират в три отдалечени стаи на дясното крило, а херцог Инци най-вероятно се налива с бира в знаменития зимник под не по-малко знаменитата банкетна зала

заедно с Херб Колайти, който му е трети братовчед, макар цяла Дахомея да твърди, че това са приказки. Знаеше, че онази негова част, която представлява Енди Дребосъка, ще трябва да пълзи по подземния проход, защото височината му е метър и шестдесет. Теди знаеше, виждаше, помнеше и чувстваше всичко, което знаеха, виждаха, помнеха и чувстваха всичките деветнадесет нови части от него, оставайки си индивидуалности.

Той пое въздух с двадесет бели дробове и решително тръгна към тунела.

Мълниеносната операция „Таулект“ започна.

Шеста глава ДИВЕРСАНТ

Теди намери входа в същата пещера, където го беше замаскирал преди седем години. Отмести натрупаните камъни и се промъкна един по един в тясно, ниско и подгизнало коридорче, запали пригответените още преди половин век и скрити също тук факли и тръгна през плътен като желе влажен здрач.

След половинчасова тишина, нарушавана само от шума на стъпките, от дишането и от падащите капки, Теди разбра, че тунелът вече върви успоредно с мазетата на замъка. Той изтегли лазерния меч и направи по десетина крачки наляво и надясно. Ослепителният бледозелен лъч със свистене се вряза в древната зидария и скоро в стената зейна отвор с височината на тунела. Той пристъпи в тъмнината. Бледият, обрасъл човек, който седеше вътре, отскочи встрани. Теди се зае да прогори вратата с меча, като едновременно удари затворника, за да не вдига шум. Той падна на пода, но пилотът не го съжали, защото знаеше, че когато си свърши работата и напусне замъка, човекът ще се е събудил и ще избяга през дупката.

А Теди бързаше по коридора. Първият държеше в ръка лазерния меч, но вече без да го прибира, а останалите деветнадесет вървяха с извадени обикновени метални мечове.

До стълбата се сблъска с двама пазачи, обкръжи ги, реши да не ги убива, а просто ги върза и ги хвърли в отворената килия. Пътят нагоре му отне около минута. Ето и вратата за избата – ритник! Голяма стая, в дъното фигурите на Инци, Колайти, Арней и още двама по-нисшестоящи. Значи и Арней е зажаднял за бира! Кратка схватка и всички петима са вързани. Теди ги смъкна долу и едновременно продължи нагоре.

Първият етаж. Отряд от петима гвардейци на Гро – тези се наложи да заколи на място, защото бяха настроени твърде воинствено. По-скоро към дясното крило! Стълба нагоре; дявол да го вземе, кой е там на върха?

Две уплашени до смърт готвачета. Два удара и те са в безсъзнание. Нищо, ще се свестят до сутринта, няма време да се занимава с тях!

Така. Първата стая. Ритник във вратата и тя се отваря докрай. Някой подскочи в кревата. Карнеги! Удар; по-бързо да се върже!

А долу Теди сложи в килията с отвора Арней, Инци и Колайти и

като остави две свои части с пленниците, побърза нагоре, на помощ на самия себе си. По пътя се видя да влачи Карнеги. Забавна работа са множеството възприятия! Струва ти се, че главата ти е по-голяма от астероид, като след пиянство.

Следващата врата след стаята на Карнеги. Ритник! Напразно, няма никой. Теди побърза към третата стая, но постана и провери за всеки случай празната стая. Действително е празна, вероятно тук е бил Инци, преди да му се е припила бира.

Ритник! – третата врата излетя, въпреки че беше заключена.

Долу постави Карнеги на общата купчина до стената и остана.

В тази стая се намираха трима – Гро, гърбавият му слуга и офицерът Род Саура, когото също трябваше да похитят. Мълниеносна схватка – и Теди понесе Гро и Саура към стълбата, като захвърли гърбушкото на просторното легло, за да не се търкаля на студения под.

Отдолу се изкачваше патрулен отряд – десетина човека. Държейки Гро и Саура отзад, Теди се хвърли срещу тях. Лъчевият меч със свистене стопяваше мечовете на съперниците, а ръцете и краката ги размятаха, старайки се да изключат съзнанието им. След половин минута пътят беше свободен, той понесе Гро и Саура надолу към изхода и тръгна да търси последните двама офицери – Клиф Кити и Мер Сурок. Точно когато поставиха Гро и Саура при Арней и останалите, Мер Сурок беше хванат в библиотеката на втория етаж. Той съвсем не се беше променил, макар че преди година се кълнеше, че е намерил знахарка, която умеела да бае и да премахва брадавици от лицето.

От него Теди научи, че Клиф Кити дежури отвън, ръководи охраната на стените. Днес Теди се чувстваше могъщ като никога – хвана Мер за ръката, напрегна се, сетне светът още малко се разшири, Мер изчезна, а той самият непроизволно опипа брадавиците на лицето си и тръгна да търси Клиф из замъка.

Клиф седеше в караулното помещение и хвърляше зарове с лейтенант Бей. Теди го повика със заекващ глас и бързо се втурна към замъка. Клиф, както трябваше и да се очаква, скокна и се затича след него, но до вратата го пресрещна рязък удар между очите. Теди го подхвана и го свали надолу, като едновременно се запъти към лявото крило, където в кабинета на Арней, в масивен шкаф на средната полица вляво се мъдреха предавателят, аптечката, аварийният комплект и пакетът с хранителни таблетки. Всичко това Теди беше видял буквално онзи ден, когато попита Арней, дали не може с помощта на тези дяволски неща да премахне брадавиците си, макар и само от лицето.

Долу Теди прибави Клиф към останалите пленници.

Четиримата войници, охраняващи коридора на лявото крило, Теди върза и ги хвърли в кабинета, който успя да отвори по време на схватката си с тях. Притиснал към гърдите си предавателя и останалите вещи, още неопомнил се от щастието, Теди се втурна надолу. Времето изтичаше, съзнанието му започна да се размътва, а и шумът в замъка вече привличаше вниманието.

Като обезвреди по пътя още седмина, Теди подхвана пленниците и се скри в тъмнината на подземния проход. След половинчасов сумрак, разсейван от колебливите пламъчета на факлите, той се измъкна на свобода на половин миля от Таулект, стовари пленниците на земята и се хвана за ръцете, защото повече не можеше да издържа налягането на двадесетте интелекта.

Светът, блискал пламъци, се разби на части и те отлетяха някъде далече, далече; веригата от хора, държащи се за ръце, се олюля и се разпадна.

Теди, чиято глава бучеше, изхриптя:

– Вържете Мер!

Енди го върза.

Замаяни и съвсем опустошени, воините вдигнаха пленниците и закрачиха към мястото, където ги чакаха конете и охраната от табора на Енди.

Харвей в едната си ръка продължаваше да стиска голия меч, с другата придържаше принцесата и леко залитайки, гледаше уморения Теди с благоговение и с мъничко страх. Енди и Фил, дишайки тежко, стояха до него. Принцесата държеше аптечката, а Енди – жилетката от аварийния комплект. У Фил беше пакетът с таблетките, а предавателя Теди не изпускаше от лявата си ръка от момента, когато го докосна за пръв път в кабинета на Арней. В дясната си ръка откри ръкохватката на лазерния меч, макар да си мислеше, че отдавна вече го е закачил на комбинезона.

– Какво беше това, Теди? – глухо попита принцът.

Теди се чувстваше съвсем разсипан, но предполагаше, че до лагера все пак ще стигне без чужда помощ. Той се усмихна:

– Това е един стар трик. Нарича се Юнайтед Майндс. Но благодарете на Дик Нехранимайкото, без него нямаше да мога.

Пилотът взе жилетката от Енди, смъкна наметалото и облече обвивката от пластмаса, с която беше свикнал. Аптечката мушна в специален джоб, притегна меча на ръкава на комбинезона, таблетките спусна в малкия отвор на гърдите. Фиксира предавателя на комплекта и вече се

канеше да щракне сензора за включване.

Останалите наблюдаваха тези манипулации с потресавашо уважение.

– Теди... – обърна се принцесата към него с нещо непознато в погледа си, – отдавна исках да те попитам... Откъде си? Къде е твоята родина? Отвъд океана ли се намира?

Теди едва забележимо се усмихна.

– Принцесо... ако ви кажа истината, или няма да ми повярвате, или няма да разберете...

Воините отидоха напред; в пещерата останаха петимата – Фил Тензи, Енди Дребосъка, Харвей-Тауншенд, принцесата и Теди.

– Но ние ще се постареем! – тихо каза Харвей.

Теди още веднъж се усмихна, намери на светлеещото предутринно небе слабата искрица на Хобарт и я посочи.

– Ето го моя дом!

Операция „Гаулект“ завърши, ако не се смятат двадесет и шестте минути за преминаване през тунела. А до входа на известния само на неколцина подземен проход стояха пет човека с вдигнати глави и гледаха прострелия се с цялата си вселенска шир бляскав купол на звездното небе.

ЕПИЛОГ

„Кречеталото“ като обречено се мятеше в кръстчето на мерника, опитвайки се да се измъкне от зоната на залпа, но напразно – компютърът-мерач се беше вкопчил в него с мъртва хватка. Теди мрачно запали неприятелския изтребител, седмия за днес, и се огледа. Отдясно излизаше от вираж катерът на Елтън, малко по-нататък към полюса беше Хари. Боят се водеше почти четири часа.

– Осми, десети, петнадесети, седемнадесети, доложете обстановката.

– Най-последно се сетиха – избоботи Елтън. Теди погледна катера му – дъгата на основния изпарител видимо искреше и Елтън сигурно цял ден ругае механиците.

Гласът на секторния дежурен звучеше загрижено и раздражено:

– По-живо, пилоти!

– Тук осми, струва ми се, че се отървахме – без желание доложи Теди и замлъкна – нека за най-тежкото каже някой друг.

Хари също се изплъзна:

– Петнадесети – нормално.

Оставаше Елтън.

– Аз съм седемнадесети, цял съм, противникът е отбит, боеприпасите на звеното са изразходвани, моля за връщане.

Дежурният уморено се възмути:

– Дявол да ви вземе! Защо не докладва водещият? И въобще какви са тези дърдорения вместо доклад?

Дежуреше лейтенант Слоуни – червенобузест като ябълка глупак и службаш, половин година откакто бе дошъл от офицерския корпус.

Теди кипна, но го изпревариха.

– Ах, ти, тилов плъх! Запиши си, че улучиха десетката! – Катерът на Хари рязко се спусна надолу – сигурно бе ударил в яда си шурвала.

Слоуни заекна и виновно измърмори: „Кацане в шеста зона, координати – девет нула две“, и изключи.

Злият глас на Елтън прекъсна лекото пропукване на чистия ефир:

– Мръсник! Седи си там зад бронята...

Мартин – неуморната и непобедима „десетката“, гордост на пилотите и проклетие на пеломенските асове, се разнесе като облаче плазма след залпа на четирите „кречетала“. Слоуни не можеше да стъпи на малкия

пръст на Мартин, но офицерчето дишаше, гледаше и ораторстваше в кабината на крайцера, а Мартин го нямаше и никога повече нямаше да го има.

Трите изстребителя се прегрупираха, построиха се в триъгълник и се понесоха към базата.

Грамадата на крайцера мътно просветваше на фона на абсолютната космическа чернота. Защитният екран почти не проблясваше, значи и тук боят беше спрял. Обикновено „огледалото“ на крайцера трепкаше и искреше като празничен фойерверк, поглъщайки изстрелите на пеломенците.

Елтън вяло поиска кацане, „огледалото“, слабо отмествайки стрелките на индикаторите в пилотските кабинни, пропусна катера в шеста зона. Шлюзът вече се отваряше и изстребителите по навик се гмурнаха в недрата на исполинския боен кораб. След като предадоха катерите на механиците и докладваха на началството, пилотите се пръснаха по каютите.

Теди, ругаейки през зъби, свали комплекта и шлема и се помъкна към банята. Не бе чул кога е изписукала капсулата на пощата, затова не откри телеграмата веднага, а едва след половин час. Пластмасовата картичка с текст върху нея беше изпаднала от отвора за доставка направо върху идентификатора и бе станала почти незабележима отдалеч.

Теди замислено я доближи до екрана на визора и там мигновено изникна кратко, само три реда съобщение:

„Данкартен, Райма; Тауншенд Х., Барнегат Х. – за пилота от втори изстребителски поток, флот «С», Теодор Айрън.

Теди, спешно се нуждаем от помощ. Харвей, Хирма.“

Теди Айрън, пилот първи клас, стоеше в собствената си каюта на борда на хорбатския крайцер, тъпо гледаше екрана на визора и се опитваше да си обясни, откъде се е взел предавател в Райма и как да си изпроси отпуск – не за дълго, само за тридесетина дни.

КРАЙ

© Владимир Василиев
© 1992 Ана Периклийска, превод от руски

Владимир Васильев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1675>]